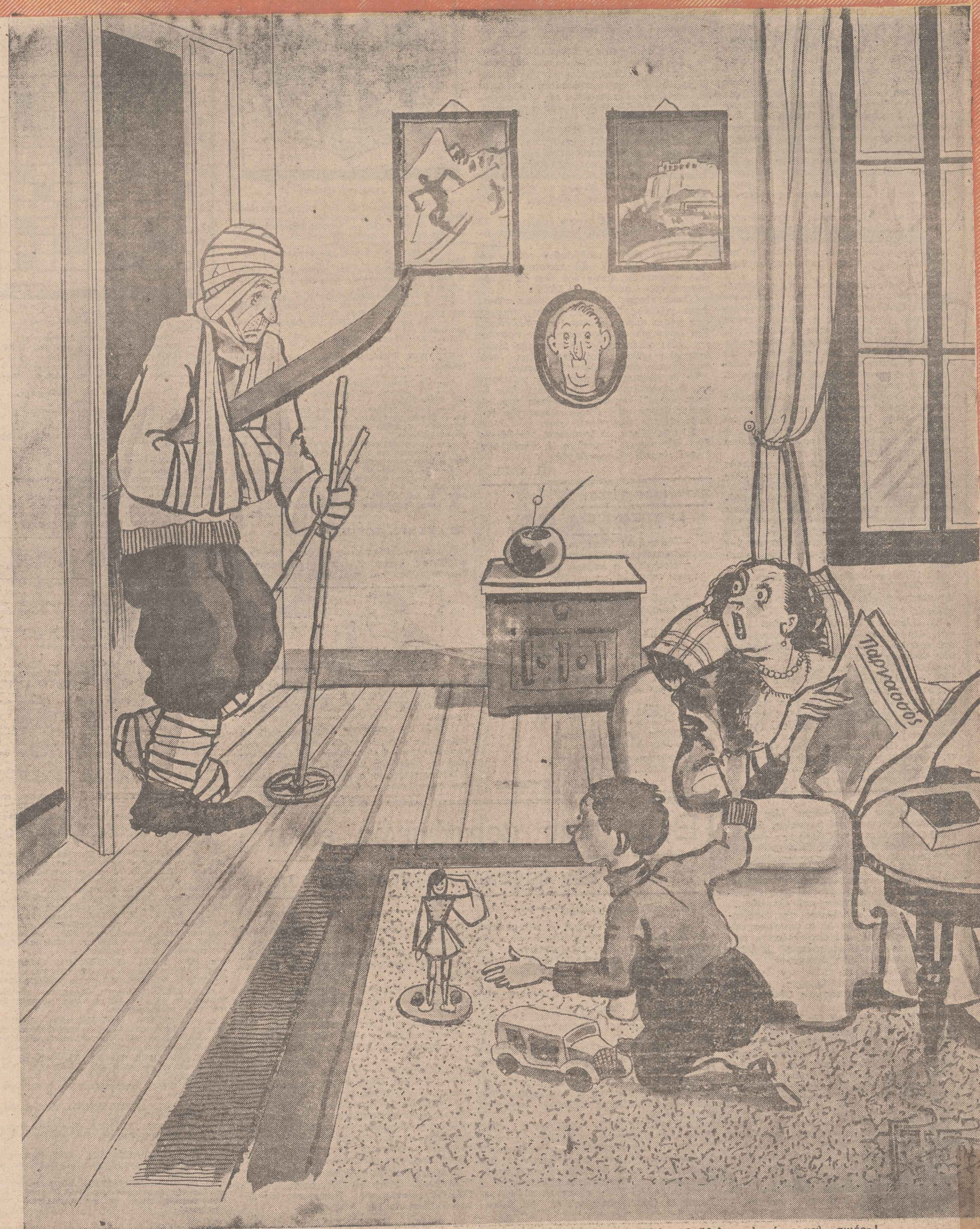

Παρνασσός

ΑΠΟ ΤΟ... ΜΕΤΩΠΙΟ ΤΗΣ... ΠΑΡΗΘΟΥΣ 1 — Δεν καθόσουν ανδρούλη μου στο σπιτάκι σου αλλά μου ήθελες νά γίνης και «σκιέρ»!...
(Γελοιογραφία του καλλιτεχνικού συνεργάτη μας ζωγράφου κ. Γεω. Γρηγόρη).

Παρνασσός

ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ εις τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἰσπανίας.

Π
Π30

ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΚΑΡΜΕΝ, Η ΔΙΑΒΟΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας Προσπερ Μερμέ, γεννηθείς ες τας Κάννας τῷ 1803, "Έγραψε πολλά καὶ ποικίλα ἔργα (λαογραφικά, γλωσσολογικά, ἀρχαιολογικά), πρὶν ἀνήκων εἰς οὐδεμίαν σχολήν. Ἦν ἄριστος καὶ ἀνταγωνιστὴς ἐπὶ 20ετίαν ἀπὸ τὴν κυρίαν Ντελακέρ καὶ ὅταν ἐκείνη τὸν ἐγκατέλειπε ἔπαυσε νὰ γράφῃ. Ἀπέθανεν εἰς Παρίσι τὸ 1870, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔγινε ἀσθενήσας καὶ γερονταστής. Ἡ μνήμη τοῦ Μερμέ παραμένει ἀθάνατος μετὰ τὸ ἀριστοτέλειον τοῦ «Κάρμεν».

Κάρμεν! Ο ἔρωας ἐνός παραστρατημένου εὐγενούς Ἰσπανοῦ πρὸς μιὰ κόρη τῆς ἀριστοκρατίας. Ἀπὸ τὸ ἐρωτικόγραμμα αὐτὸ τοῦ Προσπερ Μερμέ, ὁ Μπιζέ ἐνεπνεύσθη μίαν ἀπὸ τὰς δραστήριες καὶ γλυκύτερες ὁπερέας του, τὴν ἀθάνατον «Κάρμεν».

Βρισκόμαστε στὶς ἀρχὲς τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ μιὰ περιπέδεια εἰς τὴν Νότιον Ἰσπανίαν, μὲ σκοπὸν τὸν καθορισμὸν τῆς θέσεως, ὅπου συνιῶν ἡ μάχη, ἡ λεγόμενη τῶν Μοσάνος, μεταξὺ τοῦ Ἰουλιῶν Καίσαρος καὶ τοῦ Ἰσπανοῦ, ποὺ ὑπερήσταν μὲ λύσσα τὴν ἐλευθερίαν τους.

Εἰς ἕνα σημεῖον τῆς περιπέδειας τοῦ, ὁ συγγραφεὺς φθάσει κατάσκοπος εἰς τὰ περίχωρα τῆς Κόρδοβας καὶ διπλάει μίαν βροσερὰν πηγὴν ἐσπλύνει τὰ κινεσάμενα μέλη του, κοινὰ εἰς ἕναν τελεῖον ἀγκυρῶν τοῦ Ἰσπανοῦ πρὸς κοινὰ ἀπὸ δρεῖς ἐκεῖ.

Σὲ λίγο χάρις εἰς τὰ ὑπέροχα ποῖρα του κάνει τὴν γνωριμίαν τοῦ πρὶν φημισμένου λιποστῆ τῆς Ἀνδαλουσίας, τοῦ δὸν Ζοζέ, τὸν ὁποῖον καὶ σώζει ἀπὸ θανάτου ἀλλήλων, παραπλανῶν τούς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν ἐδίωκον.

Πρὸς τὸ ὁρδὸν μῆκε εἰς τὴν Κόρδοβα, ὅπου τὴν ἄλλῃ μέρα πέφτει στὰ διχτυὰ μιᾶς Τογγάνας, τῆς Καρμεντίτας, ποὺ τὸν ὀδηγεῖ σὺν ὅπτι τῆς γὰρ νὰ τοῦ βεῖται τὴν μοῖραν τοῦ. Τὴν ὅρα, ποὺ κοινεβέντιαν ὑμῶνι μὲνα ἡμιλὸς κ' ἡμιλὸς ἀνδρῶν, σὺν πρῶτον τοῦ ὁποῖου δὲν δύσκολα εἶναι ἡ ἀναγνώριση τὸν θραυρὸν τοῦ γυναικός, Σὲ λίγῃ ὥρᾳ ἐφυγε ἀπ' ἐκεῖ μὲσα καὶ σὺν ἐνδοχόρῳ τοῦ ἀνελήφθῃ, ὅτι εἶχε χάσει τὸ ρολόγι του.

Μῆρες ἀπὸ ἐπείσαν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅποτε ὁ δρόμος τοῦ τὸν Ε-

φερε πάλιν πρὸς τὴν Κόρδοβα, ὅπου οἱ καλὸν ἐνός μοναστηρίου τῶν Δομινικανῶν, ποὺ τὸν εἶχαν φιλοξενήσει τὴν προηγουμένη φορὰ, τὸν ὑπεδέχθησαν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκύλας καὶ ἐφάρσινον εὐταχεῖς, διότι ὑπόρσαν νὰ τοῦ ἀναγγελοῦν τὴν σύλληψιν τοῦ ἐπικινδυνῶν ἐκείνου λιποστῆ, τοῦ ἐρομένου τῆς Τογγάνας, ὁ ὁποῖος ὅπως τοῦ εἶπαν, τοῦ ἐκλεψε τὸ χρυσὸ τοῦ ρολογίου.

Ἀμέσως ἐπεσκέφθη τὸν κρατούμενον λιποστῆ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο τὴν ἄλλην ἡμέραν νὰ θανατωθῇ, διότι τὸν ἐδίδρυναν πολλοὶ φόνου.

Ἐκείνος τὸν παρεκάλει νὰ περάσῃ —ἀν μπορούσε— ἀπὸ τὴν ὑπέρτα του εἰς τὴν Παμπλουάνα — νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὸν θάνατον του. Ὑστερὰ τοῦ ἀφηγηθῇ κε τὴν ὅσον τότε πολυκύμαντον καὶ θαυματοποιήσαν ζωὴν του.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἱστορία του, ἡ ἱστορία τῆς Κάρμεν:

Ἐγενήθηκα εἰς τὸν Ἐλγινδόν, εἰς τὴν κοιλίδαν τοῦ Βατάν, καὶ τὸ ἀδελφόν μου δινουὰ εἶνε δὸν Ζοζέ, Λιγαροπεγκνὰ. Κατάγομαι — ὅπως δεῖναι τὸ δὸν — ἀπὸ εὐγενῆ οἰκονομίας καὶ οἱ δικοί μου με προσφύσαν γιὰ κληρικὸ, ἀλλὰ ἐνός παύσεως, ποὺ ἐκαμα, ὅταν ἦμουν ἀκόμῃ παιδί, μ' ἀνάγκασε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα μου καὶ νὰ κατασταθῇ σὺν ἱππικῇ στήν Ἀνδαλουσίαν, εἰς τὴν Σεβίλλην.

Μιὰ μέρα μιὰ νερὰ Τσιγγάνη — ἡ Κάρμεν — ἐργάστρια σὺν ἀναρροπῇ τραυμάτων θασαίματος κάποιαν συνάδελφον τῆς καὶ μοῦ τὴν παρέδωκεν νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Στὸ δρόμῳ μὲ πείθει νὰ τὴν διεκουλῶν νὰ δραπέτευσῃ, πράγμα, ποὺ ἐγὼ ἀμέσως καὶ εἶχε γὰρ μὲνα ὡς συνέπειαν τὴν πρῶτην φυλακίαν.

Ὅταν θῆκα ἀπ' τὴν φυλακὴν συνήντησα τὴν Κάρμεν. Ἡ ὁποία ἐξηγουμένη ἀμέσως τὸ ποῦ ἐμεχάσε τῆς, μὲ μιὰ δακτύλῳ ἐρωτικῇ θραυρᾷ. Ὅταν συλλογίζομαι ἐκείνη τὴν θραυρᾷ, ξεχνῶ τὴν ἀσπίδα, ποὺ ὅμως στραγγαλιζομένη, ποὺ δὲν ἀνδρῶνται στοὺς καταδικασμένους εὐγενεῖς: ὁ μὲ στραγγαλισμὸ θάνατος...

Μετά πολλὰς ἡμέρας ἔφυγε νὰ εἶμαι σκόπεος σὺν μιᾷ πόλῃ τῆς πόλεως καὶ ἐξοφικὰ ἐκεῖ, ποὺ εἶχε προσληφθῇ ἀλ-

λοῦ τὴν προσοχὴν μου ἀκούῳ τῇ γυνάμῃ φωνῇ τῆς Κάρμεν νὰ μοῦ λῆρ μὲ μίαν ἀφάνταστη γλυκὰ, πὼς ἐπρεπε ν' ἀφήσω

Ἡ διάσημος Ἀμερικανὶς χορεύτρια Λώρλιν Γκριφίθ εἰς τὸν «Χορὸν τῆς Κάρμεν».

μερικὸς λαθρεμπόρου καὶ μάστιγον στήν πόλιν λαθραία εἶδη.

Νὰ μὴν σὰς τὰ πολυλογὰ ὑπεχώρησα

καὶ στὴ δεύτερη διαταγὴ τοῦ κακοῦ ἐκείνου δαίμονος καὶ σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω καλὰ-καλὰ θρέθηκα νὰ μαι μέλος μιᾶς σπείρας λαθρεμπόρων, ποὺ ἐλυμαίνοντο ἐλθὲν τὴν Ἀνδαλουσίαν. Ἄν ρωτᾷτε γιὰ τὸ στρατό..., εἶχα λιποτακτίσει.

Πέρασαν μῆνες καὶ μῆνες ζωῆς, ποὺ δὲν εἶχε κανένα θέλητρο γιὰ μένα, παρεκτός ἀπὸ τὰ γλυκὰ μαῦρα μάτια τῆς Κάρμεν καὶ τὰ ἀλημονήντα ἐρωτικά τῆς παιγνίδια.

Μιὰ μέρα, ἀδιστάμενος ἀπ' αὐτὴ τῇ ζωῇ τῆς ἐπρότεινα νὰ φύγωμα γιὰ τὴν Ἀμερική, ἀφ' οὗ μάλιστα εἶχαμε συγκεντρώσει ἀρκετὰ λεπτὰ ἀπ' τὰς τιμὰς ἐπιχειρήσεως μας.

Ἀλλὰ ὅταν τῆς τὸ ἐπρότεινα κατὰ λέαν, πὼς ἡ Κάρμεν, ἡ γυναίκα, δὲν μὲ ἀνέχετο, ἀνέστη καὶ φύγῃ μαζὶ μου, καὶ μοῦ ἐδήλωσε καθαρά, πὼς δὲν μ' ἀγαπᾷ ποῦ πιά, πὼς εἶχε χάσει τὴν καρδίαν τῆς σ' ἕνα ὄνομαστὸ ταυρομάχο τῆς Σεβίλλης...

Ἐπειτα στὰ πόδια τῆς. Ἐκλάψα. Παρεκάλεισα. Τίποτε!... Στὸ τέλος τῆς ἡμέρας τὴν ἀκούσασα, καὶ κοπερᾷ, ἀν τῆς ἀνέχθηκα. Ἀνέστηκα πάλιν μὲ μιὰ λυσσασμένη ἐπιμῶν, ἀμφοτέρως τὸ θάνατο, ποὺ τὸν ἐβλεπε νὰ καθρεφτίζεται σὺν κοτερό μου μαχαίρῳ.

Τὴν ὅρα σὲ λίγῃ ὥρᾳ νὰ σκεφθῇ κ' ἐγὼ ἥρσα σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι νὰ προσευχθῶ. Ἠλπισα, πὼς τελικὰ θ' ἄλλαξαι γνώμην καὶ θὰ μ' ἀκούσῃ σὺν τῇ φωνῇ, ποὺ θὰ μὰς ἐξοφάριζε τὴν ἀπὸλυτη εὐτυχίαν.

Μὲ σφιγμένη τὴν καρδίαν τὴν ἑναρρότητα, ἀν ἐπέμεινε σὺν ἀπόφασιν τῆς. Τρίτοντας τὰ κάκασα καὶ κοπερᾷ, ἀν τῆς ἔγινε δύναντα τῆς, μοῦ ἀπάντησε, πὼς προτιμοῦσε τὸ θάνατο, παρά ν' ἀκούσῃ, γιὰ τὸν δὲν ἔθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐτορεσάντορ τῆς.

Χωρὶς νὰ τῆς πῶ λέξι, σήκωκα τὸ χέρι μου καὶ τῆς ἐβόησα τὸ μαχαίρῳ σὺν στήθος τῆς. Τὸ ἐξασπῆκα καὶ τῆς τὸ ἐξασπῆσα πὺρ θαθεῖα. Τότερικη μὲ μὲσα τῆς μὲ λύσσα. Δὲν ἔβγαλε οὐδ' ἓν ὄν. Σωρῆσθηκα στὰ πόδια μου, σὺν κλαυρὶ ποὺ τὸ κόβουν μὲ μιὰ τοκουριά ἀπ' τῇ ρίζαν τοῦ. Ἐοκάμα διπλά τῆς ἕνα λάκκον καὶ τὴν ἔβαλα. Ἦταν ἡ γυναίκα ποὺ σὰς ἐκλεψε τὸ ρολόγι σὰς στήν Κόρδοβα. Ὑστερὰ ἔτρεξα καὶ παραδόθηκα Ἀδρίω θὰ μὲ στραγγαλίσουν...

Ἦταν δεμένο στὴ ζώνη μου, τὸ στραγγαλισμὸν σὺν δέρας καὶ τὸ ἀφῆκε μὲ δὴλ μου τὴν ὀρμὴ νὰ πέσῃ σὺν πέτρῳ κρανίῳ μὲ τὰ κέρατα.

Καὶ μανασμένος κυττώσας καὶ κυττώσας καὶ κυττώσας ἐξ οὗ δὲν ἦταν μισοτὸν ποῦ τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἕνα σωρὸν τριμάματα...

Λίγους αἰσέρας καὶ τὰ χῶδια μου ἐξανάδωσαν στήν Φαῖλν τὸ λογικό.

Τὴν ἔβρασα νὰ ὀρκισθῇ ὅτι θὰ φυλάξῃ τὸ μουσικὸ καὶ τὴν μετέφερα σὺν φίλῳ μου γιὰ νὰ τὴν περιποιηθῶν οἱ ὑπέρτιρες του.

Μαζὶ τοῦ ἑναρρότου σὺν ἑναρρότου. Τὸ βάθρο τοῦ ἀνάλματος ἦταν κοφίον καὶ σ' αὐτὸ τὸ λάκκον κάτω ἀπὸ μιὰ κινετὴ πλάκα μαρμάρου, ἦταν μιὰ σκαλίτσα ποὺ ὀδηγοῦσε σ' ἕνα βαθὺ ὕψος.

Σὲ μιὰν ἐπίσκεψιν γυναικὶ αὐτῆς τῆς κατακλῆς, ποὺ ἐξερρυνόμασε μὲ τὸν φακὸς μας, ἦταν τὰ πτώματα τῶν ἐπὶ γὰθάντων κοινοτήτων—πέντε εἶχαν σχεδὸν λυθῇ, τὰ δύο τελευταῖα εἶσαν σὲ κατάσχεσιν ποὺ εὐκόλῃς ἔφινε νὰ φαντασθῇ κανεὶς εἰ εἶχαν ὑποψί...

Περμένα νὰ ἐνημερώσῃ καὶ τότε ἔβρασα τὸ σωρὸν τῶν τριμάματων. Ἦταν μόνο πηλὸς καὶ σκόνῃ καὶ μάρμαρο.

Ἦταν κομμάτια ἀφ' οὗ ἀκόμῃ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὸ σῶμα τοῦ ἀδελφάντου. Κι' αὐτὰ ἐυρίσκοντο ἐπὶ ἀκριβῆς μὲ τὰ ἀντάρκα ἀπὸ τὸ βάθρο ὅπου στεκόταν, χθὲς ἀκόμῃ ὁ χορταρισμένος Σάτυρος...

Ξαναβόλαμε τὴν πλάκα σὺν θέσει τῆς καὶ στήσαμε τὴν ἄλλην μέρα ἕνα ἀνάλμα ἀπὸ τὸν κῆπον τοῦ φίλου μου ἀξιωματικοῦ, καὶ τὸ στερεώσαμε μὲ σιδερένια καρφία.

Καὶ τὰς οἱ ὀδηγοὶ, διηγοῦνται εἰς τὴν κάποτε στεκόσαν ἐκεῖ ἕνα παλῶς Σάτυρος ποὺ κατακαυματοποιήθηκε μὲ νύκτα χωρὶς νὰ ἐξῆρ κανεὶς πᾶς.

ENTMONT KAZAA

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ

Ἀθηναϊκὸν ὑποδύοισμα

(ΠΕΡΙΛΗΨΩΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ὁ Παῦλος Νίκας, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, μένει μὲ τὴν ἡμέραν τοῦ σπῆν Ἀθήνας. Μιὰ μέρα, πηγαίνον σὺν ὅπτι μιᾶς ἐξαδέλφῃς τῆς ποὺ ζήτει νὰ τὸν γνωρίσῃ. Ὁ Παῦλος, ποὺ δὲν προτιμοῦσε νὰ μὲ τὸν φίλον τοῦ ἐκείνη τὴν ὥρᾳ, δὲν εἶνε ἀνδοσασμένος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψιν, ἀλλὰ εἰς ὅσον γνωρίσῃ τὴν ἐξαδέλφον τοῦ Νίκας Σαμῆ, ποὺ ποὺ κάνει ἐπίσκεψιν ἡ ἀμορφία τῆς. Τὴς δύο ἐπομένους μέρας τὴν ἐναρρῶνται σὺν αὐτῇ σὺν ὁρῳ, καὶ κατενθουσιασμένῳ γιὰ τὴν πύχην τοῦ ἀνδοσασμένου ποὺ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν σὺν ὅπτι τῆς).

Ῥωτόσο, ὅταν ἦλθε ἡ μέρα ἐκείνη, εἶχε χάσει πιά τὸ θάρρος του.

Νὰ πῆγαινε σὺν ὅπτι τῆς ἦταν ἕνας λόγος. Τὴν δικαιοδοσίαν διὰς ἐπισκέψεως; Πῶς πῆγαινε γιὰ τὴν ἐπισκέψεως; Ἀκόμα καλὰ-καλὰ δὲν γινώριζονταν.

Ἐμῖνατε συγγενεῖς, σκέφθηκε. Θυμίσθηκε διὰς πὼς ἡ συγγενεῖα τοῦς ἦταν τόσο μακρυνή—οἱ ὑπέρτατες τοῦς τρίτες ἐξαδέλφες—κ' εἶδε μὲ τρόπον τοῦ νὰ σέβηται κ' αὐτὴ ἡ διαταγὴ δικαιοδοσίας.

Ἐμῖνα γελῶν. Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦν τοῦ. Πῶς μπορᾷ νὰ πᾶς σ' ἕνα ἕξον σπῆν. Ἐστὶν σὺν καλὰ καθεύδοντες ἡ βόρρα, ποὺ οἱ ἕξον, δὲν θὰ τὰ καταλάβουν πὼς εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κάρμα; Καὶ μήπως κ' ἐκείνη δὲν θὰ μὲ κοροῦδῃ ἀπὸ μέσας τῆς;

Ἡ σκέψιν αὐτὴ τὸν συνέτριψε. Ὅπως εἶχε συνήθειαν νὰ ζῇ περισσότερο μὲ τὴν φαντασίαν, ἀρχίσει κίλινος ν' ἀναπλάσῃ μὲ τὸ νοῦν τοῦ τὰ ἐιρωνικά σγῶλια ποὺ ὀδῶσαν εἰς βόρρα, ποὺ οἱ ἕξον, δὲν θὰ τὸν τρέψῃ τὰ θέληματα τῆς Κάρμας τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει τυχαίαν σὺν δρόμῳ.

Τὸ κατάλαβε ἐγὼ πὼς μ' εἶχε κυντάσει εἰρωνικά, ἔλεγε μέσας τοῦ. Κόντευε πιά νὰ τὰ πιστέψῃ κ' ὁ ἴδιος ὅλα αὐτὰ ποὺ τὰ φανταζότανε μόνοι, κ' ἀρχίσει νὰ θυμῶν μὲ τὴν ἐξαδέλφον τοῦ.

Δὲν τῆς δέξεται νὰ πᾶς σὺν ὅπτι τῆς, σκέφθηκε τὴν Κινετὴν καὶ ἀπόγνωμα ποὺ νυκτοῦσε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ῥωτόσο, ποτὸς φύγει, κοντοστάθηκε μὲ τὴν ἀμυδρὴν ἐλπίδα πὼς ἴσως ἡ ὑπέρτατα τοῦ θὰ τοῦλεγε νὰ μελὴν γὰρ νὰ πᾶς μαζὶ σὲ καμμιὰν ἐπισκεψιν.

Μὰ κένη δὲν τὸ μῆλιν καθόλου κ' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ. Ποῦ νὰ πᾶς; Στὸ καφεῖνιο; Βαρύτατον νὰ συναντήσῃ τοῦ φίλου του.

Στὸν κινηματογράφον; Διόταζε νὰ κλεῖν σὲ μέσας μὲ τὸν λαϊκόδα. Περπατοῦσε σὺν, ἀναποφασιστός, καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ πῆρε τὸ δρόμῳ πρὸς τὸ σπῆν τῆς βέας του.

Ὅταν τὸ ἀνελήφθῃ κοκκίνισεν. Ὑπὲρ γοῦστο νὰ μὲ ἰδῇ ἡ ἐξαδέλφη μου καὶ νὰ νομίσῃ πὼς περῶν γι' αὐτὴν, σκέφθηκε.

Πῆγε ν' ἀλλάξῃ δρόμῳ ἄλλᾳ μετανόησε. Ἰατρί; δικαιοδοσίαν; Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ περῶν ἀπ' ὅπου ὁ δρόμῳ ποὺ ἀρῶμα; Ἐξ ἄλλου δὲν πᾶς σὺν ὅπτι τῆς, πᾶς περῶν...

Καὶ προσπαθῶν ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα μέγαν ἐκεῖ κατὰ ποὺ νὰ δικαιοδοῖσῃ τὸν περῶν τοῦ.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

Φοδῶταν μὴν τὸν ἰσοῦν ποὺ περνοῦσε σὺν ὅπτι τῆς βέας του.

Ῥωτόσο, ὅταν ἔφτασε κοντὰ σὺν σπῆν, φρόντισε νὰ πᾶς ἀπὸ τὸν ἀνταρρῶν περῶν δρόμῳ κ' εἶχε καταβῆσαν τὸ κεφάλι τοῦ σὺν νύκταις θυσιάζοντες σὲ σκέψεις.

καὶ φοδῶταν πάλιν μὴπως προσηρῶν χωρὶς ἐκείνη νὰ τὸν ἰδῇ.

Μὰ κέ ποὺ περῶν τοῦσε μὲ θαστικό δῆμα καὶ μὲ κατεβῶν σμένῳ τὸ κεφάλι, ἀκούσε μιὰ γνώμην φωνῇ νὰ τὸν καλῇ:

Ξάδερε...

Χλωμάσε καὶ γύρισε νὰ ἰδῇ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς εἶχε παρακούσει.

Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ στεκότανε σὺν μπάλκον ποὺ ἔβλεπε πρὸς τὸ δρόμῳ καὶ τοῦ ἔγενε χαμογελώντας.

Ἐγῶλε τὸ κοπέλλο τοῦ καὶ χαίρεισε θαθεῖα.

Ποῦ πᾶς ἀπὸ δῶ; τὸν ρώτησε.

Ῥωτόσο, ὅταν ἦλθε ἡ μέρα ἐκείνη, εἶχε χάσει πιά τὸ θάρρος του.

Νὰ πῆγαινε σὺν ὅπτι τῆς ἦταν ἕνας λόγος. Τὴν δικαιοδοσίαν διὰς ἐπισκέψεως; Πῶς πῆγαινε γιὰ τὴν ἐπισκέψεως; Ἀκόμα καλὰ-καλὰ δὲν γινώριζονταν.

Ἐμῖνατε συγγενεῖς, σκέφθηκε. Θυμίσθηκε διὰς πὼς ἡ συγγενεῖα τοῦς ἦταν τόσο μακρυνή—οἱ ὑπέρτατες τοῦς τρίτες ἐξαδέλφες—κ' εἶδε μὲ τρόπον τοῦ νὰ σέβηται κ' αὐτὴ ἡ διαταγὴ δικαιοδοσίας.

Ἐμῖνα γελῶν. Ἐλεγε μὲ τὸ νοῦν τοῦ. Πῶς μπορᾷ νὰ πᾶς σ' ἕνα ἕξον σπῆν. Ἐστὶν σὺν καλὰ καθεύδοντες ἡ βόρρα, ποὺ οἱ ἕξον, δὲν θὰ τὰ καταλάβουν πὼς εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν Κάρμα; Καὶ μήπως κ' ἐκείνη δὲν θὰ μὲ κοροῦδῃ ἀπὸ μέσας τῆς;

Ἡ σκέψιν αὐτὴ τὸν συνέτριψε. Ὅπως εἶχε συνήθειαν νὰ ζῇ περισσότερο μὲ τὴν φαντασίαν, ἀρχίσει κίλινος ν' ἀναπλάσῃ μὲ τὸ νοῦν τοῦ τὰ ἐιρωνικά σγῶλια ποὺ ὀδῶσαν εἰς βόρρα, ποὺ οἱ ἕξον, δὲν θὰ τὸν τρέψῃ τὰ θέληματα τῆς Κάρμας τὴν τελευταία φορὰ ποὺ τὴν εἶχε συναντήσει τυχαίαν σὺν δρόμῳ.

Τὸ κατάλαβε ἐγὼ πὼς μ' εἶχε κυντάσει εἰρωνικά, ἔλεγε μέσας τοῦ. Κόντευε πιά νὰ τὰ πιστέψῃ κ' ὁ ἴδιος ὅλα αὐτὰ ποὺ τὰ φανταζότανε μόνοι, κ' ἀρχίσει νὰ θυμῶν μὲ τὴν ἐξαδέλφον τοῦ.

Δὲν τῆς δέξεται νὰ πᾶς σὺν ὅπτι τῆς, σκέφθηκε τὴν Κινετὴν καὶ ἀπόγνωμα ποὺ νυκτοῦσε γιὰ νὰ φύγῃ.

Ο ΕΡΩΣ ΔΕΝ ΣΥΜΒΙΒΑΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Τι είναι ο έρωας στο Χόλλυγουντ, για τον οποίον μιλούν εδώ και τόσα χρόνια; Είναι πραγματικός έρωας ή είναι καθήκον μονάχα επιφανειακό; Το ερώτημα, όσον απόλυτο είναι και να φαίνεται, έχει πρώτης ύλης, εν τούτοις είναι και παραμένει πολύπλοκο και πολυσυζητημένο. Και, άκρι, όσες τόρες καταβάλει προσπάθεια έρευνας, γινα να δοθεί μία λύση την όποια νάνε αναγκασιότατη να ακολουθούν όλοι οι καλλιτέχνες και άνδρες οι υπάλληλοι του Χόλλυγουντ. 'Αλλά ένα δυνατόν να δοθεί μία λύση σε ένα ζήτημα τόσο δύσκολο που έχει άμεση σχέση με τον χαρακτήρα του κάθε κινηματογραφικού αστέρος; Και έτσι κρατεί μία γενική άναστατώσις.

Όμνηρικός αγών διεξάγεται τελευταίως στο Χόλλυγουντ για την επίκριση της ίδεας έρωσιμης μερίδας καλλιτεχνών, ότε δεν πρέπει ένας κινηματογραφικός άστρος να παντρεύεται όταν δά έξεκολουθή αν τός να έξασκή το καλλιτεχνικό του επαλή γεύμα. 'Ετσι το Χόλλυγουντ εχ μεγάλη αυτή πόλις του κινηματογράφου, χωρήθηκε σε δύο αντίμαχόμενα στρατόπεδα.

Πρέπει ή δεν πρέπει να παντρεύεται ο καλλιτέχνης ή ή καλλιτέχνης; Το ερώτημα είνε πραγματικά δύσκολο, στο όποιο για να άποσπώρη κανείς άδύνατον πρώτα να έξωρη τι λογής έιν έσον οι άνθρωποι αυτοί, και τι πρό πάντων τους έπίτασσει το καθήκον τους το καλλιτεχνικό να έκτελέσουν. Και το τόσο σοβαρό αυτό ζήτημα καταλήγει στο τέλος σε μία άπειλη!

Έάν ο Robert άποφασίση να νυμφευή την... Έάν ή Florence άποφασίση να νυμφευή τον... Καί άραδίζονται να άσπρό άναμύσει τις περισσότερες φορές έπαυκάκις όταν το καλλιτεχνικό ζεύγος άποφασίση να μη άποταρσχηθή από το άραιο αυτό έπάγγελμα των σπάρ της μεγάλης κινηματογραφουπόλεως.

Η διεύθυνσις, έάν έρωσιμωμεν και αυτήν, έπιθυμεί για τους καλλιτεχνικούς αυτούς υπαλλήλους της, να μένουν πάντοτε άποσπεί, άσυγκλητοι, προς τις έτεροφυλές κπαρτίερς των. 'Ε, όποιοι είνε άναγκασιότατοι να έκτελούν την πιο ευγενική όσον όμως και την πιο έπικινδυνη συνηγορία τους. Και άποδίδεται το έξης κακό: ότε όλησδήποτε μία ένα στέρι πάρει μία σύζυγο ή ένα σύζυγο, εύθως άμέσως μάλιστα το άστέρι αυτό ξεπέφτει από την καλλιτεχνική του άξία, χάνει το ταλέντο του. 'Ισως ή κρατούσα αυτή άποψη είνε λίγο πολύ και ή έρθότατη για ότε είνε και λίγοι οι καλλιτέχνες που στερίθηκαν του ταλέντου των της ζωγραφικής, της γλυπτικής και κάθε καλλιτεχνίας γενικής έξ αίτίας μιας πρόωρης, δά μπορούσαμε να πούμε παντρείας, που έγινε έπάνω σκεδόν στην άνωπυξί του καλλιτεχνικού των ταλέντου.

Όλες τολόχατοι οι κοσμικές γυναίκες του Νέου Κόσμου φρονούν κάτι άλλο και έπιθυμούν σ' αυτό, ότε είνε άδύνατον σε μία γυναίκα, σάν κι' αυτές να παρσασσώρη και να ρισκώ σε μία έρωτική περιπέτεια, όταν αυτή, δά έξεκολουθή να ήη την σκανδαλώδη έκείνη άτιμόφαρα έπου λέγεται Χόλλυγουντ μέσα στην όποια το άσθημα της άγάπης της ή-πακοής που έπισημοποίησε ο παρό το έρως, εύλογηθές είνε, να μην έ-ξερσώρη, να μην έπανάστασση, να μην έ-λως τρώσθι προς όρούς άμωρτωδούς! Και ή μερίς αυτή δεν σκέπτεται θέβαια και άσχημια, όταν άναλογοίη κανείς όλα αυτά τα παραπάνω μνημονεύματα.

'Αλλά τόν κίνδυνον, τόν άμειον, τόν διατρέχον περισσότερο οι νέοι άστέρες παρά οι παλαιόι. Διότι οι παλαιόι έχουν συνθίσει ακριβώς την άτιμόφαρα αυτή, ή έστως καμιά έντασις πλέον δεν τους προβεβή. Έχουν περάσει όλος τους κίνδυνος μιας σφρηγής νεότητος, ο κόςος, ίσως αυτός τους έχει καθήλσει. Είνε αυτοί που έκτελούν το καθήκον τους έντελώς πιά μηχανικά, γιατί ή πόροβος του χρόνου μέσα στην ίδια πάντοτε άτιμόφαρα άφήρεσε από αυτούς κάθε βαθμό συγκλητικότητας, κάθε βαθμό παραφοράς. Οι νέοι όμως; Αυτοί δεν έχουν τίποτε από όλα αυτά, όπ' όμνηρως. Αυτοί κυνηγούν άειπλά από όλους, τις κοιλές, που τους στήνουν παγίδες στην κάθε έστω και παραμικρή καλλιτεχνική τους έκδηλωση.

Μ' αυτούς διασκεδάζουν περνώντας τον καιρό τους εύχάριστα οι μεγάλες βενετέτες, άληγοότατες κάποτε το πάθημα του Βαλεντινού που ύπεται στην έπιθεσι χιλιάδων γυναικών, όταν έπιψη στην 'Αμερική, και οι όποιοι τόν ένανάγκασαν να μη άναγνώ έξω από το σπίτι του παρ μόνον τα νύκτα.

'Αλλά δεν είνε μόνον αυτά τα ζήτηματα που άπαχολούν ζωηρά αυτούς τους ίδιους πρώτα τους άστέρες κι' ύστερα την κοινή γνώμη. Κάθε σπάρ έάν την ρωτήσεται έχετε μία έξαρησις όλης όιάλου γνώμης για το πρόβλημα ίδιος του έρωτος, πρόβλημα που δά παραμείνη όλων έφσόν καμιά άποψις δεν συμφωνεί και δεν συμβιβάζεται με την έρευνας φυσικής, με την έρευνας έρωτικής, με την έρευνας πνευματικής άσθημάτων. 'Ο Σεβαλιέ μας λέγει ότε παίζει μία έρω-

τική σκηνή στον κινηματογράφο, όπως ά-παράλλακτα παίζει και όλες τις άλλες. 'Η Μαρίν Γκλόρυ λέγει ότε δεν είνε ή ίδια που παίρνει ή δέγεται μάλλον την καταγινά των φίλων του έραστού της, όλλά έντελώς μία άλλη. 'Αλλά πόσες

παντρείες δεν γίνονται μήπως με τις έπι-κλήδυνες αυτές συνηγορίες, με τους παρτινάρ των άστέρων; Πόσοι έρωτες δεν πραγματοποιούνται κατά το διάστημα του γυρισματος των έρωτικών αυτών σκηνών και όχι άλλου πούθενά;

Και υπάρχει άλλη γνώμη, ή όποια άποστηρίζει ότε ο άστρος του κινηματογράφου είνε άδύνατον να μη αισθανθή αδύναμη, πραγματικόν ακριβώς, μέσα στο πειρασμό αυτός της προσβολής των έρωτικών σκη-νών. Και μία άλλη γνώμη μιας υπερίθυμης λέγοντας ότε: ήμπορεί ο άστρος να άγκαλιάσθι με πάθος φιλογέρων την παρτινάρ του χωρίς όμως και να αισθανθή ήττοις γι' αυτήν. Παρτινάρησε με λέ-γει, ότε τά χείλη του, ότε καν άγγισαν τά χείλη της παρτινάρ, ενώ αντίθετως ή σκηνή άποδωδίκη θαυμάσια και μ' όλη την πρόποιση και άπαυσιμένη φρεσύν-δα και τρυφερόδα! Και όλοι πάλι άνα-πούν να μετατρέψουν μία εικονική έρωτική σκηνή σε πραγματική.

Ποιον όμως δά μπορούσαμε να πιστέ-ψουμε όπ' ή σκηνή αυτών των γνωμών του κάθε άστέρος που τόσο ζωηρά άντι-τίθενται ή μία με την άλλη και τόσο ου-νατά άλληλοσυγκρούονται; Είνε πολύ πε-ριεργο άκόμη ότε ενώ φαινομενικά οι σχέσεις του καλλιτεχνικού αυτούς κινημα-τογραφικού κείνου, δέχονται έπ' έ-πείν καλώς, παρσασσώρη δά και όλος πα-ραδόξως μάς παρουσιάζονται έπισφιδά, τά περισσότερα τάν όποιοι έόαν έχουν την μη πλήρη ίκανοποίησιν του έρωτικού άσθηματος.

Αυτό συμβαίνει γιατί οι άστέρες παρα-σύνονται άκόμη που εύκολα από τα χρέ-ματα που θέτει ο Δείνας ή ή Δείνα στη διάθεσι των για να τις κάνουν γυναίκες των. Οι σπάρ ούδποτε μπορούν να έ-χάσουν ότι πρέπει ύβλις σταματήσουν πιά το έπάγγελμά τους, να έξωρη καλά με όλη την άπαυσιμένη άνεισι που τους χρε-ιάζεται. Γι' αυτό κυνηγούν και το χρέμα. Αυτοί όμως που ύποστηρίζουν

παντρεύονται οι άστέρες προβόλουν έ-σως-ίσως τις σοβαρότερες βάσιμες δικαι-ολογίες από όλες τις άλλες. Γιατί μία νόμιμη και τριαρχικό γάμο, πούει κάθε λογής έπίκλήδυνες διαπραγματεύσει, πού έ-ναι σπάρ ή της νέας σπάρ; 'Αποφω-γεται ένα σπάρ σκάνδαλο. Οι έρωτικές

τραγωδίες άλυσσονται. Οι άντιζηλίες έρωτικές. Οι άυτοκτονίες πούαν να είνε τό-σο συχνές. 'Η ήσυχία τέλος δά θαυμάση τις καρδιές και των δύο φίλων, Εί-νε όμως ριχμένη σε τρία πράγματα: στο σπάρ, στο ράδιο και στον κινηματογρά-φο. Τα μεγάλα κινηματογραφικά φίλμ που έτοιμάζονται πυρετώδως, έπιφύλα-σσαν όχι μόνονα στη νεότητα, αλλά και σε κάθε ήλικία που μπορεί να άναπα-κριθι άκόμη στο άσθημα μία λαιρεία άφιμερομένη όλοκληρωτικά στον μεγάλο

Και τώρα, να ή Σπάρλ που έργεται να πιά δικαιολογήσθι! 'Η μικρή αυτή σπάρ, το έπασι θαύμας, όπως άποκαλείται, για να έλπηται τον άνθρωπον στο σπάρ, το λος 'Αντζέλις, έννοις να άγκαζώρη κά-θε θράδν θεωρείτο στο θέατρο για να άπολαμ-βάνη το τραγούδι του. 'Ο Χένρυ άναποκρίθη-κε και αυτός έπίσης και όταν ή Σπάρλ έκλεισε συνθέλωση για λίγες βρομάδες στο Σάν Φρα-νσίσκο, δεν έδίστασε κα-θόλου να διαπύχθι άε-ροπορικώς την άπόστα-σιν των δύο αυτών πόλε-ων για να παρσσευθί σ' ένα της δεινόν και να σπασήν μαζί της. 'Αλ-λά και αν άκόμη ο διε-κός έόαν ή Ισοδός δύο καρδιές καλλιτε-χνών του Χόλλυγουντ, πάλι το κακό δεν θεω-ρεύεται ριζικός.

Η Τζόαν και ο Ντικ κινούν την περιέργεια όλων. 'Αλλά ή Τζόαν καθάρως όμως να πιά-ρη το διαζύγιο της για να άρχισθι μία καινούρη-για όλης όιάλου ζωή, να έξασθι όλα της, να περσμένα και να έκμυστηρευθί μία θα-ύτοτερη και μεγαλύτερη άκόμη άγάπη που αλ-σθάνθηκε για τον Ντικ, για το όποιο το προ-γούδο παρτινάρ να άπο-σώρη. 'Αλλά και ο Ντικ είνε ένας τύπος ρωμαν-τικός που θέλει να δεί-ξη με όλους τους τρόπους, με όλες τις πράξεις, ότε ή έ-ά-γομος ίδεός είνε ή κυ-ρίαρχος έξ όλων. Για να έχ κανείς πούαν έ-χρίστα, καλά, έλεθε-ρα, δεν πρέπει να σκία-θώνται με την παρ-τινάρ! 'Η ζωή δά κυ-λάει. Έτσι άποπτείνει σάν ένα όμορφο και ά-τέλειον ρωμανζό!

'Αλλά ότε ήμποτε και αν συμβαίη εις τον κι-νηματογράφον, πάντοτε παραμένει αυτός το έ-δολον του κόσμου το ό-ποιο δεν παύει και να το παρουσιάζι όλοένα και καινούργιες συγκι-νήσεις. 'Ολοι άνεαίρε-τος τρέφουμε μέσα μας μία άγάπη για τον κι-νηματογράφο, μία άγά-πη που ίσως έχει άμεση σχέση και συνάφεια με την ανασημειωτικότητα μας, άφοι και ο κινη-ματογράφος όλος δεν είνε και δεν μπορεί να τον χαρακτηρίσουμε πα-ρά σάν μία «τέλεια και όλοκληρωμένη συν-αίσθηματικότητα».

Ό-τι ή δική μας ψυχή, το καθένος χωριστά δεν μπορεί να έξωτερικεύσθι ή να άναπα-ραστήσθι ο κινηματογράφος μάς το πα-ρέχει έτοιμο για να το γευθώμε άναλό-γως ή να το άποφύγουμε.

Πόσον όμως μεγάλη έπίδρασι έξασκεί δ κινηματογράφος έπάνω στον έρωτα; 'Αυτό είνε εύκολότατο για τους λόγους άνωτέρω, της συνσημειωτικότητας που παρασφάρεται. 'Ακόμη ή έπίδρασι, ή τόσο ευγενική στο χαρακτήρα του ανθρώπου, έρχεται να μάς παρουσιάσθι έκπληκτες γιατι είνε σε θέσι να έπιφέρη μία όλοκληρη μεταβολή μέσα μας και να άνακαταστή τά αίσθηματά μας θέ-σει μιας καλής και σοφής λύσεως που μάς παρουσιάζει με το κάθε του έργο. 'Η λύσις ή κινηματογραφική δεν είνε τυ-χόνια. Είνε λύσις μετρητή. Μπορεί άκόμη νάναι και άσθρηστη, άκολουθώντας τις άδυναμίες μας. Τά πλάσματά τα ανθρώ-πινα, όλα μας τα έσθηματά και όλες μας τις κακίες! 'Εξ πόσου νέους και σε πόσες νέες δεν έχει ο κινηματογρά-φος άποκαλύψει το κρυφό έρωτικό ό-σθημα που δά άργήσει ίσως πολύ να φα-νερωθί.

Σωστό λοιπόν άποκαλύψει! 'Αν και ο έρωας είνε ένα έναυστόν, πούαν να έ-κάνη όλη την κινηματογραφία να βγί στην έπιφάνεια, εν τούτοις έχει όμως ά-

νάγκη τα στήματά του, τις ελκόνες προ-βολής του κινηματογράφου. 'Η σημερινή νεότης διαδέχεται λιγότερο από ό,τι πρέ-πει, πηγαίνει λιγότερο στα θέατρα. Εί-νε όμως ριχμένη σε τρία πράγματα: στο σπάρ, στο ράδιο και στον κινηματογρά-φο. Τα μεγάλα κινηματογραφικά φίλμ που έτοιμάζονται πυρετώδως, έπιφύλα-σσαν όχι μόνονα στη νεότητα, αλλά και σε κάθε ήλικία που μπορεί να άναπα-κριθι άκόμη στο άσθημα μία λαιρεία άφιμερομένη όλοκληρωτικά στον μεγάλο

ΜΕΡΙΚΑ ΖΕΥΓΗ... ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ.— 1.— 'Η Μάργκαρετ Κάλαχαν και ο Ριχάρδος Ριτς στο έργο «Ειδικός Έρευνήτης». 2.— 'Από ποιον λοιπόν άναπαύεται στο έργο: «Τρία... Έξ... έννοις», τόσο τρυφερά και τόσο παθητικά τον έρωτά διαδραματίζει, ενώ όλοι έχουν έλθει σε πολλή δύσκολη θέσι. 3.— 'Ο Ζωρς Μπρέντ φαίνεται να ή μη έχη άπώλειαν την ψυχραιμία του, ενώ όλοι έχουν έλθει σε πολλή δύσκολη θέσι. 4.— 'Η Λορέττα Γιούγκ άποσθάνεται άραγε έξαιρετικην συγκλητική όταν έρσικεται τόσο πολύ κοντά στον φανταστό Τον; Και όμως το μει-διάζει της είνε τόσο άπατηλός... 5.— 'Ο Γκάρι Κούπερ και ή Ματθίλδη Κάρολ στο έργο: «Ο στρατηγός έχει πεθάνει την σούγ». 6.— 'Ο Ζωρς Ρόφτ σπύλγει στην άγκαλιά του μία τόσο όραία και έλκυστική παρτινάρ. 7.— 'Ο 'Ιούλιος Μπερ έκαράζοντας το θαυμα-σμό του για ή Ρενέ Σαιν-Συρ. 8.— Μία έρωτική σκηνή με το μαργαριτάρι της όδθνης Γκρέτα Γκάρμπο! Τι προνόμιο μία έναν ήθοποιό!

Οι γάμοι της πριγκηπίσσης Τζουλιάνας

Οι 'Ολλανδοί έπανηγύριζαν όλον τον παρελθόντα μήνα. 'Η άγαπημένη των πριγκηπίσσης Τζουλιάνας, ή διάδοχος του θρόνου, είχε έπάρκειαν να παντρευθί προ-γυθός — 7 'Ιανουαρίου — τον πριγκίπα Βερνάρδον του Αλπε-Μπστερφελντ. Οι δύο άρραδωνισμένοι σάν τους κοινότητες 'Ολλανδούς άστούς πήγαν στο δημαρχείο της Χάγης για να δώσουν στον δημαρχο τά χαρτιά ταν. 'Ετσι λυόται κατά τον εύτυχέστερον τρόπον ένα τρυφερόν είδύλλιον, που έγε-ννήθι πέρισι κατά τους γεμικούς 'Ολ-λαντικούς άγώνες του Γκάριου-Πάτεν-Κίργκεν, κατά τά εύχάριστα όρατα του Σκαίτιγκ, σάν να έπρόκειτο περί δύο αν-θρώπων, σάν να έπρόκειτο και όχι δύο πρι-γκηπικών ύψηλότητων. Οι άπό έρωτα αυτοί άρραδώνες έγιναν, όπως του άνειρεύθι ή Τζουλιάνας, ή ό-ποια πρώτη προέτεινε γάμον εις τον πριγκίπα.

Από τις πολύ μικρές της ήλικίας ή Τζουλιάνας ήρχισεν να αισθάνη το σκληρόν καθήκον του βασιλεύειν. 'Εκτός της μη-τρικής της γλώσσας, μετ' όλίγον καιρόν

είχε μάθει τά άγγλικά, γαλ-λικά και γερμανικά. Στά μικρά της χρόνια ήταν άσπαστά, έπάρκειαν να παντρευθί προ-γυθός — 7 'Ιανουαρίου — τον πριγκίπα Βερνάρδον του Αλπε-Μπστερφελντ. Οι δύο άρραδωνισμένοι σάν τους κοινότητες 'Ολλανδούς άστούς πήγαν στο δημαρχείο της Χάγης για να δώσουν στον δημαρχο τά χαρτιά ταν. 'Ετσι λυόται κατά τον εύτυχέστερον τρόπον ένα τρυφερόν είδύλλιον, που έγε-ννήθι πέρισι κατά τους γεμικούς 'Ολ-λαντικούς άγώνες του Γκάριου-Πάτεν-Κίργκεν, κατά τά εύχάριστα όρατα του Σκαίτιγκ, σάν να έπρόκειτο περί δύο αν-θρώπων, σάν να έπρόκειτο και όχι δύο πρι-γκηπικών ύψηλότητων. Οι άπό έρωτα αυτοί άρραδώνες έγιναν, όπως του άνειρεύθι ή Τζουλιάνας, ή ό-ποια πρώτη προέτεινε γάμον εις τον πριγκίπα.

Από τις πολύ μικρές της ήλικίας ή Τζουλιάνας ήρχισεν να αισθάνη το σκληρόν καθήκον του βασιλεύειν. 'Εκτός της μη-τρικής της γλώσσας, μετ' όλίγον καιρόν

είχε μάθει τά άγγλικά, γαλ-λικά και γερμανικά. Στά μικρά της χρόνια ήταν άσπαστά, έπάρκειαν να παντρευθί προ-γυθός — 7 'Ιανουαρίου — τον πριγκίπα Βερνάρδον του Αλπε-Μπστερφελντ. Οι δύο άρραδωνισμένοι σάν τους κοινότητες 'Ολλανδούς άστούς πήγαν στο δημαρχείο της Χάγης για να δώσουν στον δημαρχο τά χαρτιά ταν. 'Ετσι λυόται κατά τον εύτυχέστερον τρόπον ένα τρυφερόν είδύλλιον, που έγε-ννήθι πέρισι κατά τους γεμικούς 'Ολ-λαντικούς άγώνες του Γκάριου-Πάτεν-Κίργκεν, κατά τά εύχάριστα όρατα του Σκαίτιγκ, σάν να έπρόκειτο περί δύο αν-θρώπων, σάν να έπρόκειτο και όχι δύο πρι-γκηπικών ύψηλότητων. Οι άπό έρωτα αυτοί άρραδώνες έγιναν, όπως του άνειρεύθι ή Τζουλιάνας, ή ό-ποια πρώτη προέτεινε γάμον εις τον πριγκίπα.

Από τις πολύ μικρές της ήλικίας ή Τζουλιάνας ήρχισεν να αισθάνη το σκληρόν καθήκον του βασιλεύειν. 'Εκτός της μη-τρικής της γλώσσας, μετ' όλίγον καιρόν

θεό, που τόσο ύμνήθηκε από μεγάλους ποιητάς: Στον έ-ρωτα! 'Εξείτα έλες του τις περιπτώσεις και όλες του τις έκφάνσεις. Μή νομίζετε όπ οι νέοι μας έπιθυμούν να γίνουν Κλάρρ Γκάμπλ, Γκάρρ, Γκάρρ Κούπερ, Σάρλ Μπουαγιέ κ. ο.κ. Κάθε όλλο παρτινάρ, είνε ήρωας ο ίδιος και θέ-λουν να περιτυλχθούν μονα-

χά τις όρμες και τους τρόπους των έ-ρωσιμωμένων: εύθυμοι, φαντασιώδεις ή δραματικοί. 'Η σκηνή είνε σε θέσι να τους έπηρεάσει δίχως να το καταλάβουν καν, όπως και οι τουαλέτες, οι έκφρά-σεις, οι κινήσεις της Γκρέτα Γκάρμπο, της Μάρλεν Νήττριχ, της Τζόαν Κρόου-φορντ, της 'Αναμύλλας και άλλων. 'Ε-κτός που όπ όλοι αυτή ή στρατιά γίνε-ται άντικείμενο μίμησης από τους νέ-ους και από τις νέες μας, έξεκολουθούν άκόμη οι άστέρες αυτοί να έκλαμβάνον-ται ως οι πιο άντιπροσωπευτικοί τύποι καλλιόνς τους όποιοις και προσπαθώ-να μνησθούν οι νέοι και νέες μας. Κάποτε έλέγθη και έρόταται συζητή-θηκε ότε ο κινηματογράφος είνε μοναχά ένας μέαν διασκέδασης και ψυχολογι-σας γενικά του κόσμου και ότε δεν έχει κανένα άποκλειστικόν άνωτερον προορι-σμόν, αντίθετος μάλιστα έπιφέρει και χαλάρωσις της ήθικης, προσβάλλοντας τη δημόσια αιδώ! 'Αλλά αυτή ή γνώμη καταρρίφθηκε γρήγορα, διότι άκόμη και αυτά τά πεισιτεωθήδη έργα έχουν ένα σκόπον ασφύστατα διαγεγραμ-μένο: θέτουν έπ' όλην το έθνος προδήλω-τα και τον κόσμο να τά έπιλύσθι, να θρψι τις αιτίες που τά προκαλέ-σαν. Κανένας λαός δεν κατεφέρθη έως τώρα κατά του κινηματογρά-φου, ότε οι Γάλλοι, ότε οι Γερμανοί. 'Αντιθέ-τως οι 'Αγγλοι, λένε: «Οι κινούμενες αυτές ελ-κόνες είνε γεμάτες δι-δαχή». Οι Γάλλοι τον είσήγαγον και στα Σχολεία. 'Ολα σήμε-ρα τά έπιστημονικά θέ-ματα που θάσσανε κα-νείς το κεφάλι του να τά διαβάσθι και να τα καταλάβη, ο κινημα-τογράφος τά προσφέρ-ετοιμα, εύληπτα. Την εικόνα που γυρεύει κα-νείς άλλου δίχως να ή βλοκή πούθενά, είνε δύνατον να του παρου-σιασθή άπρόσπαι, ά-προσδοκήτα, άβίαστα και να αισθανθί γι' αυ-τήν τον μεγαλύτερον έ-ρωτα. Να γιατί ο κινη-ματογράφος έξασκεί τέ-τοια μεγάλη επί-δρασι στον έρωτα και συνεπώς στο γάμο!

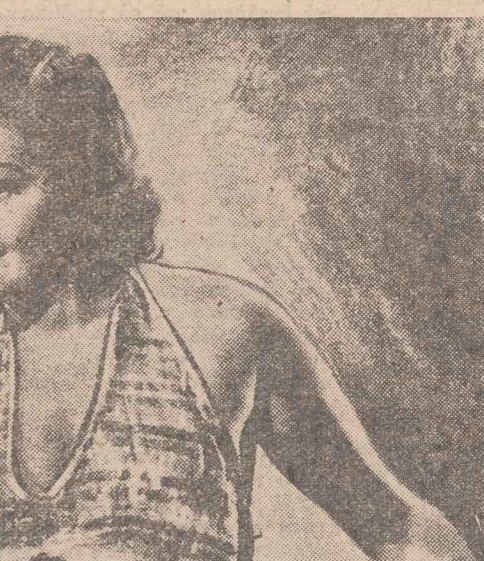
Έν τώ μεταξύ το Χόλλυγουντ ζητεί νέ-ους άστέρες. Αυτός είνε το γενικό σύνθημα, που άκούει κανείς στο Χόλλυγουντ, 'Ο κ. 'Ολίβερ 'Ινταλ, έβήλωσε: «Ζητούμεν νέους άνδρες,άλλά δεν θρίσκομε». Και προσέ-τειν: «'Αυτοί οι νέοι δεν πούει ν' άπ'ήσο-ρύνωνται. Πολλοί ήρ-χοντο και μού ζητώ-σαν ένα μικρόν ρόλον, άδιαφορούντες ποιή-θα ήταν αυτός. 'Ησαν πρόθυμοι να κάνουν τον ύπηρετή, μόνον και μόνον για να δοκιμα-σθούν την τύχην των». Λά μάλιστα, να έξωρη-σι το σκόπιο ή το φερό, δεν μπορούν να πεί-ξουν και ενδιαφέρονται μόνον για την άμοιβή. Δεν είνε έτσι όμως. 'Ε-νας που πραγματικά πούει να γνή ήθοποι-ός, πρέπει να προσπα-θήσθι πρώτα να ήπθι ο ένας μικρός θάσος γιατι για να μνησθι να πεί-ξη πρέπει να πείξη δημο-φίλως.

Όμορφοι δεν παίζε μεγάλον ρόλο, για ένα νέο. Πρέπει να είνε έπιμελής και όμοιοντικός. 'Η άποφάρεται, συμβουλεύει ο Σεζάρ Ρομέρο, ο περιήρμος νέος πρέμει. 'Ενώ πρώτα ήμουν χορευτής, άλλά ήμουν να σπασθί, έπάρκειαν να παντρευθί από μία 'Εταρία, αν μπορούσα ή άντικα-ταστήσθι τον Καρμιντί. 'Εβήθη και δ-ταν με ρώτησαν τι έργα έπαίθα εις το τέλος της ζωής μου, έπάρκειαν να πω: «'Εταρία».

Προ δισταγς την συνειδήσιν ενός νεαρού άνωματικός του ήπικου. 'Αλλά μία ό-ρασις ήμιας δά έξωστειλίσθι άπ' έσθλας έσθλας άποστολήν, εις τά έόλην, και 'Ινδία. 'Η πριγκηπίσα έκλασε και εις τόν σκληρόν ύπνυρνον, ότε την παρη-γορούσε, φερόντας της ός άφορηγί τοι χωρισμού τά συμφύροντα του Κράτους, το άπληρο: «Το πρώτον και κύριον πολιτικόν συμφέρον της 'Ολλανδίας είνε να άναγώ ή θωσίσση των άνδρα της και να άναπαύται από έκείνων. 'Τώρα όλα έτελέσσαν καλώς. 'Η πρι-γκηπίσα άγάπη τον άραδωνιστικόν της και το «Μπένιν» θαυμάζει την δημο-φίλν Τζουλιάνας.

Πρέπει να περιβάλλονται το κάτω μέ-ρος των γαμπών με λαιρίδας εύκάμπτους από μεταξών και όχι με κοουτούκι.

Αυτά και άλλας άπιστεύτους φροντί-δας καταβάλλουν οι άστέρες του κινημα-τογράφου διά την καλλονήν όχι μόνον των κινήων των, αλλά και όλου του σώ-ματος των. Και έτσι μόνον μπορεί κανείς να δικαι-ολογήσθι τά μυσθή ποσά με τά όποια άσφαλιστικοί είνε διάφορες μεγάλες ά-σφαλιστικές έταιρείες της 'Αμερικής. 'Ετσι, όταν διαβάσετε στις έφημερί-δες ότε ή τάδε ήθοποιός του κινημα-τογράφου ήφασίσε τις γάμπες της, άντι- το ποσόν των 500.000 δολαρίων, δεν πρέπει να έκπληγώθε καθόλου και ότε μια άλλη ήφασίσε την πλάτην της με ή-κατασπασμόν δολαρίων, μη το θεωρή-σετε παράδοξον και άπίστευτον. 'Ενε δ-λα άπόλυτος έληθί.

Επίσης δέν άσφα-λίζουν μεμονωμένους τις γάμπες των ή τις πλάτες των ή τά μά-τια των, αλλά και την γενικήν των ευ-φάνειον, από τους κινούμενους, οι όποιοι μπορούν να κά-νουν έναν άστέρα να μην είνε πλέον εις θέσιν να κοστήη πρώτους ρόλους. 'Ομιλούν έάν περί της περιέργου άσφαλεί-ας του κομμοκρότην Τζορντν, ο όποιος ήφασίσε άντι 250.000 τό... έλκτικώς του να είνε άλλοι-θωρος, χάρις στο ό-ποιο διέπλεσαν τους πεισιέρους ρόλους του. 'Η Ζαννέτ Μανκόνι, ή Βαρθέρα Στάνγουϊκ, ο Ρόμπερτ Τάιλορ, ο Νέλ-σον 'Εντν και όλοι γενικώς οι άστέρες είνε ήσφαλισμένοι δ-πως όλοι οι άνδρες — σεις και εγώ — που διασφαρίζου-με κατά τους κινούμενους, που μπορούν να μάς κάνουν άδικαιώτους να έξεσκαμώμεν το έ-παγγελματός.

Κάθε 'Εταρία Πα-ραγωγής Ταινιών ά-σφαλίζει όλα τά νύκ- της φίλι κατά τους κινούμενους. 'Ετσι ο Σάμουελ Γκόλντγουιν ήφασί-σε άντι ενός έκατομμυρίου δολαρίων, που έπάρκειαν εις το φίλι «Ντόντς-εφ», που εύχρίστε, δηλαδή «Γκόλντγουιν έξήγησε το άσφαλιστι-κόν δύνατον να πούμε.

Έτσι ή άξία κάθε άστέρος καθορίζε-ται από την αξία του φίλι εις το ό-ποιον παίζει. Το ίδιο συμβαίνει και με τους σπινέβέτας. Τά ποσά αυτά των άσφαλειών κατά των κινούμενών τάν Ταινιών, δεν είνε ύπε-ρόχα. Άπαιτώς καθένας τά έκατα-μύθας, τόν δολαρίον, πού άπαυάναται διά τάς ταινίας. 'Απόρροια ταινιών, τόν όποιοι το εύχρίσμι έπάρκειαν έλθής άπιστεύτως μυσθή χρηματικά ποσά. Συνεπώς εύκαιολογείται πάν προφυλα-κτικόν μέτρον, που λαμβάνεται από τους έπιχειρηματίες διά τάς πολυτίμους αυ-τάς ταινίας.

Ένα περίεργον άκόμη σκετικόν με το γύρισμα των ταινιών είνε και το ότε οι άστέρες — ήθλικοι και άρσενικοί — που λαμβάνουν μέρος εις το εύχρίσμι ενός φίλι, πούαν καλ' όλον το διάστημα του «γυρισματος» υπό την άμεσον έπιστασιν ής 'Εταρίας και για να μην άπέρη κανένας λόγος παραδίδοσης της συνειδή-σεως, ύπογράφεται ιδιαίτερον συμφωνη-τικόν καθόριζον άκόμη και τά όρατα που οάσονται και την περιμετρον του σπινός ή της μέσης, πού ο κάθε άστρος είνε ύπο-χρεωμένος να τηρήσθι καθ' όλην την δι-άρκειαν του σπινός. Αυτά όλα δά φανούν ίσως άπίστευτα, άλλα είνε άπό-λυτως άκριβή και ή δύναται να έλεγ-χών άποτέλειωτα.

Και καταλαβόντες τώρα τί θάσων-στικές πραγματικώς φροντίδες καταβάλ-λει ο κάθε εύπρεπής άστρος, για να τηρήσθι άπαρρηγλωτός τους όρους των έξοφρητικών αυτών συμφωνιών.

ΟΥ-ΑΝΙΑΜ ΓΚΡΕΥ-

— ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ - ΘΕΑΤΡΟΝ - ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ —

Ο δέ νατος του Μιχ. Ουναμούνο

Την πυρραμίδα του νέου έτους απέθανε εν ειρήνι Σαλαμάνκα της Ισπανίας έξι έμβολης της καρδιάς εις ηλικίαν 72 ετών εις εκ των μεγαλειότερων συγγραφέων και φιλοσόφων της άλληλοπαρσασομένης σημερινής Ισπανικής χώρας Μιχαήλ ντε Ουναμούνο.

Ο Ουναμούνο γεννήθη εις το Μπυλμαό το 1864. Άφου έπέρασε τας προκαταρκτικές του σπουδές, εισηχέν εις το Πανεπιστήμιον της Μαδρίτης διά να σπουδάσει φιλοσοφίαν και φιλογολίαν, λαβών το δίπλωμα κατετάχην εις τόν δικαστικόν κλάδον, διορίσθεις άργότερον εις το Πανεπιστήμιον της Σαλαμάνκας καθηγητής της Έλληνικής φιλολογίας. Το 1901 εξελέγη πρόεδρος εις το Πανεπιστήμιον τούτου, δίδων χρόνον έμμεν θραυότερον έπιστήν δι' άμεινά σπουδών του άρδης δημοκρατικών ιδεών, τα όποια έδημοσίευσεν εις τόν Τύπον. Δέν παρήλθεν ολίγον χρόνος και ό τότε κυβερνώντες την Ισπανίαν κατανόησαντες την εις άσους του διακεκριμένου έκείνου σοφού γενομένην άδικίαν, διώρισαν έκ νέου τόν Ουναμούνο ως αντιπρόεδρον εις τόν ίδιον Πανεπιστήμιον.

Ένωείται δ' επαναστασιασμός του Ουναμούνο εις την παλαιάν πανεπιστημιακήν του θέαν δέν έμεισε ούδέ κατ' έλάχιστον την επαναστατικήν του όρμην. Τάσας ως σκοπόν της ζωής του να έργασθ' διά την βελτίωσιν τών όρων της ύπαρξεως και την πνευματικήν και ήθικην ανύψωσιν τών συσπαθρότων του, αφιέρωσεν δόδακλ' ηρόν του έργον του, επιστημονικόν, λογοτεχνικόν, κρατικόν, πολιτικόν, εις την πραγματοποίησην του σκοπού τούτου μη καμψίως πρό οφείδης. Έπι δεκαετηρίδας δολακλήρους υπηρέτησεν τόν Ισπανικόν λαόν με σταθερότητα και ελικρίνεια και με τά γεμάτα από πραγματικόν τάλεντο συγγραμμάτιόν του παρουσίασεν εις αυτόν όλην την αβύθυσσιν της ζωής του, με την έλπίαν να τόν οδηγήσ' προς την άσολύτησιν. Διά τούτο και όμολογείται κοινώς ότι έλάχιστοι συγγραφείς είχαν τόσο μεγάλην έπίδρασιν εις την διαπαιδαγώγησιν του Ισπανικού λαού, όσον ο Ουναμούνο.

Το 1924 ο Πρίμο ντε Ριβέρα τόν όποιον λαόν έπολέμησε, τόν έξώρισεν εις τάς Καναρίους Νήσους, ότε όμως, όπ' όσον της καύσης γλώσσας, άναβήθη εκ της έξορίας δέν ήθέλησεν να επιστρέψ' εις την Ισπανίαν, άλλ' έπρότιμηση να μεταβή εις την Γαλλίαν όπου και διέμεινε μέχρι το 1929, όπότε έπληθεν ή πτώσις του Ισπανού δικτάτορος. Έπαιρέφας έτυχεν ένθουςιασμούσας της ύποδοχής και έπανεκλεγείας πάλιν πρόεδρος του ίδιου Πανεπιστημίου, ήρχισεν να προπαγανδίζει τόν έθναρχόν διά την κήρυξιν επαναστάσεως, δημοκρατικής όμως, ή όποια και έγινε κατά το 1930.

Όταν έξεράγη ο συνεχίζωνος άκόμη έμφύλιος πόλεμος ο Ουναμούνο, ευρισκόμενος εις την προετοιμασίαν της επαναστάσεως προσεχώρησεν εις την έθνικιστικήν παράταξιν, δηλώσας φύλλαν παρόν τόν στρατηγόν Φράνκο.

Όταν άναστασέν τόν έθναρχόν διά την κήρυξιν τού διαφωτισμού έτασσεν έμπεδόν έμπιστοσύνην εις τούς έθνικιστάς. Δι' ό και κατά την κηρύσαν δέν παρέστη ούδεις αντίπρασινος της έθνικιστικής κυβερνήσεως, ούδέ απέδωδάνσιν εις τόν νεκρόν τόν έπίσημόν τιμάν.

Ο Ουναμούνο, τού όποιου έπίσης δέον να τονισθ' από ήμας και ό θαύμας φιλελλητισμός του, ήρπεν δ' μεγαλειότερον πολυματέστερον και παρρησιώτερον τερών συγγραφέων της σύγχρονης Ισπανίας. Τα έργα του διεδοθήσαν ταχέως άνα την οφίλιν και μεταφράσθησαν εις διάφορους γλώσσας. Τα κυριότερα έξ αυτών είναι: «Είρηνη εν Πόλεμω» 1897, «Αναμνήσεις της παιδικής και νεανικής ηλικίας» 1899, «Επιστολή εις τόν άχώνιστον» 1902, «Ο καθένας εις τόν θάνατον» 1913, «Ουίλνι» 1914, «Άδελφός» 1917, «Ραχίλ» 1928 και άλλα.

Έκτός τούτων έγραψε και πολλά διήγηματα, ποιήματα, κριτικά μελέτες, θεατρικά έργα και μεταφράσεις.

ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΩΜΕΝΟΣ
πρέπει να έχη στην βιβλιοθήκη του
**— ΤΑ ΑΠΑΝΤΑ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ**

Είς λογοτεχνικά μεταφράσεις
Έργων της ανθρωπότητας εις τόν
έλληνικόν Έκδοσιν Οργανισμόν
«ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ» (Πανεπιστημίου 36—
Στάδ' Ιντεάλ). Προκαταβολή δρ. 100

ΑΙ ΚΑΛΛΟΝΑΙ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΓΑΛΙΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ της θόδης Λέγκ Λεμοννέ, εκ των άρσαιοτέρων άστέρων του Κινηματογραφικού στερεώματος.

Θεατρικά έπέτειοι

Η 300ετηρίς της πρεμιέρας του «Σίντ»

Ο Κορνήλιος... λογοκλόπος;

Τρεις αιώνας πέρασαν από τότε, που πρωτοπαίχθηκε εις τόν θέατρον τού Μαριού, εις τόν Παρίσι, τού μνημειώδους έργον τού Κορνήλιου, ο «Σίντ», ό όποιος έτος έμείωσε σταθμόν και έπαναστάσιν εις την γαλλικήν δραματικήν φιλοσοφίαν. Δέν ένε γισσότη ή άκριβής ήμερομηνία της περιουσίαν αυτής πρεμιέρας, πάντως άναφέρεται, ως τοιαυτή, ή τελευταία έβδομάς τού έτους 1636.

Σχετικώς με την συγγραφήν τού περιφημού έργου, υπάρχει ή παράδοσις, ότι ο Κορνήλιος ήλθεν άναλύσει την ύπαθεσιν από την τραγωδίαν «Άδελφός Μοχενάντες» ντελ Σίντς τού Ισπανού ποιητού Γκουίλνιεν ντε Κάστρο, ή όποια εξεδωθή τού 1608. Το γεγονός αυτό έδωσε άφορμήν να κατηγορηθ' ό Κορνήλιος ως... λογοκλόπος! Έσμεύομεν όμως τόσο μεγάλη έπιτυχία ώστε εις πολλά μέρη της Γαλλίας να καταστήσ' συνθησθετή ή παροιμία: «Αυτό εις θαυμάσιον όπως ό Σίντ».

Ο δέ πρωθυπουργός καρδινάλιος Ριςέλι, ήμεις είδε το έργον, έννομος πώς ό Ισπανός ήσαν έξω από τόν Παρίσι, και έξοήκωσε όλους τούς συγγραφείς κατά τόν Κορνήλιον, μπαίνοντας ό ίδιος επί κεφαλής των. Ένας μετρίωτατος ποιη-

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Την παρελθούσαν Κυριακήν, τόν «Θέατρο τού Παιδιού», ή μοναδική αυτή μόνη θεατρική όργανισμός που διεκδύχεται από την γέννησιν καλλιτέχνησ κ. Αντιγύλιος Μεταξά, έδωσαν εις τόν «Θέατρον Άργυροπούλου» την τρίπρακτον παιδικήν κομωδίαν τού άρχισαντάκτου τού «Αρναουτσού κ. Γ. Τσουκαλά: «ΟΙ μικροί Βασιλείς τών Όρέων». Η άρσιστά αυτή κομωδία — ή όποια επανειλημμένως έχει παχιστή με θριαμβευτική πάντοτε έπιτυχία από τούς λιμπουτελούς ήθοποιούς τού «Θεάτρου τού Παιδιού» —

συνεγκέντρωσεν εκατοντάδας μικροκόσμον που παρηκολούθησαν μ' ένθουςιασμόν και με γέλια άκράτητα τίς κομικομαρτινέας περιπέτειες τών μικρών ήρώων που, έπικρασμένοι από τή ληστοικά μυστηριώδη που διάδρασαν, απέδωσαν να γίνουν... βασιλείς τών όρέων! Τόν «Θέατρον τού Παιδιού», δημοσιονομημένο από την άσκήν και δόση στά παιδιά ένα κατάλληλον θέαμα για την ηλικία τους, και να τ' άπομακρύνη από τή θεαματικά που δηλητηριάζουν την ψυχή τους, πρωταρχίως τίς παραστάσεις

ΟΙ ΘΙΑΣΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

—Και έφύετο, όπως γίνεται εις την άσκήν κάθε χειμερινής αιτών, τή σπουρνίτια τού Έλληνικού Θεάτρου, φεύγοντας την κυριαχίαν τού κινηματογράφου στάς Άθήνας κατά τόν χειμώνα, έπέτασεν έπιστολάσιν, διά να θούν καλλιτεχνικές φοιτήσεις εις την έπαρχίαν.

—Μά έπει τίς φοιτήσεις τών επαρχιακών θεάτρων τίς έβησαν νύχτων γόνιμη κίνησιν; —Ποιάς δά τή έπίστασι;

—Τά καλλιτεχνικά νησιά τού Ιονίου, ή Κέρκυρα και ή Ζάκυνθος και αυτά άνωθεν τή Δημοτική Θεάτρου, τά έχουν μετατρέψ' εις κινηματογράφους!

—Θέατρα ειδικώς κτισμένα από τούς Δήμους διά να είνε θέατρα και μόνον θεάτρα, έβήσαν από τόν προορισμό των, και αντί εις αυτά να τζή τού Έλληνικού Θεάτρου, τζή και κυριαρχεί ό ξένος κινηματογράφος.

—Άς στέλνουμε τή συνάλλαγμα μας να τού σπαταλήν ό σφίγας και αϊ άσπασμα, δίνοντας στον λαόν τών επαρχιών μας άριστά τζή και μεθυστικά άμείβοντες ήθους και ως χαροπαλίσιν ό Έλληνες καλλιτέχναι, καλλιτεχνικός έσταιν, άφου τή θέσιν τών τών νέμεται ή νέα Βαθύνοντα τού Χόλλυγουντ.

—Μία Κοτοπούλη, διά την όποιαν καμιά σάρα δέν είνε άξία ούτε διά καμιά, έφθασε με όλον τόν έρχον συγγραφέα της (Λογοτεχνία Παράς, Μικράς υδής, Ρίτα Μορτά, κ.λ.π.) εις τήν Ίστανίαν. Έναι, με έλαττωσιν πάμψηφον, έδωσε μερικά παραστάσεις. Σχετικώς άσκήν καλώς, άλλα σκετικώς, πολύ σκετικώς μόνον.

—Μία άλλη πάλις, ή Κολάνη, έφύλοξένης τόν θάσαν της Κας Άνδρεά, ή όποια πλασιούται με πολλά από τή καλλιτεχνία σον χείρα των νεωτέρων ήθοποιών (Θαυμάσιος, κ.λ.π.).

—Και όμως, ούτε ό θάσαν της Κας Άνδρεά ή έμνήσθ, όσον τού άξίζει. Αυτό δά είνε παρόμοιον, διότι ή Κολάνη έχει πολλόν διανοούμενον και φιλοτεχνόν νόμον.

—Ο κ. Κουκούλης με την κ. Γαϊτανάκη και με ένα σύνολον έπιτυχώς διαλεγμένων και συναμολογημένων, άφου έδωσε σειράν παραστάσεων εις τόν Βόλον, μετεστάμμευσεν κατόπιν εις την Λάρισα, όπου έδωκεν ένάστον όχι πικρόν κοινόν, τά έργα τού γενησού τού.

—Διά τούς έλλους επαρχιώνας; εις τας έπαρχίας θιάσους, ό όποιος ήσαν άρτιό διά μόνον έργασιν εις τας Άθήνας, αϊ πληροφορία φθάνουν εις τή Σοφιστήν τόν Ήθοποιον άλλεπάλληλος: «Ναντίανον!» «Ναντίανον!»

—Και τόν Σωματείον εις τή άδιώκοπα στή «Ε.Ο.Σ.» φιλοσόφους άπάντα δι' όλον τόν μέσον που διαδέθη διά την άξιοτητή έπαίδευσιν των ναντιανών θιάσων.

—Είνε τόνον διημιότι τή αναντίαν των καλών θιάσων (και τζή έμμεν επιστολολόγους), όστε καθίσταται πρόβλημα και τάλιμπα εις τή μέλλον μία «στονή» εις τας έπαρχίας.

—Διά τόν πώς πέσει τ' άντιμετωπισθ' τή πρόβλημα τούτο, καθώς και διά πολλά άλλα σχετικά, με γράψωμεν έστεινώς εις προσεχέ φύλλον.

—Μετά δύο εβδομάδας και άκριβώς την Παρασκευή 23ην ιαζώντος, άρξίτ' τας παραστάσεις τού τόν νέον θεάτρον της κ. Μεταξάς Κοτοπούλη, επί της όδου Πανεπιστημίου.

—Ο θιάσος Κοτοπούλη, λόγω της έπιλοκής καθυστέρησε εις την έναρξιν τού νέου θεάτρου Κοτοπούλη, δά μεταβή επί δεκαπενθήμερον εις Χίον και Μυτιλήνην, όπου δά δώση παραστάσεις με τή νεότερα έργα καλλιτεχνών στρατηγός και τόν έθώθησε να νικήσ' τόν άδελφόν του και άντιπαλόν τού Άλλοφρόν τόν όον βασιλέα της Λέον.

Τέλος μετά περιπέτειας, πολλές και άπευτέτως απέθανε τόν 1099 εις Βολύνειαν, την όποιαν κατέκτησε. Εχει νύμφη την Χιμένην, κόρην τού κόμης τού Όρέδινου, τόν όποιον έκόκτωσε. Και αυτό είνε τόν σημειόν εις τόν όποιον ή άπόθεσις φθάνει εις τόν τραγικώτατον όμμεϊόν της.

Ο δόδακλ' όν άδριακός Τύπος και ό κορυφαίο τών διανοούμενων μας έγραψαν μ' ένθουςιασμόν διά την παιδαγωγικήν κατήν έργασιν της κ. Μεταξά. Είνε καλός, νομίζομεν, να περιβόλη και τή έπίσημον Κράτος με την στοργικήν του άποστήριξιν αυτήν την πραγματικά έθνικην προσπάθειαν.

Τόν «Θέατρον τού Παιδιού» θ' αναβήσ' επ' προσεχός — με τίς δημοσίως έπικρατούσιν — με τίς μικρόβια μόρδας, για να έξολοθρευθύν όλοι τή άλωνα, τή Γαλλία και της Ρουμανίας. Τά μυσικά διας όμως αυτά δέν καταρβήθη να έρσ' χυθύν από την Έλβετία. Η Ίδεα δέ τών δέν έσθυσε, ΚΑΙ δέν είνε καθόλου δύσκολο να φαντασθύν ό άρσιστον έμπαίον πώς με τίς βοήθειαν των άεροπλάνων που δά πετούν ένάντιον από τίς μεγάλες πόλεις τού έχθρου, δά μπορούν να

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

(ΤΑΝΚΣ, ΤΡΑΚΤΕΡ ΚΑΙ ΦΛΟΓΟΒΟΛΑ ΑΡΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ)

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΩΤΑΤ' Ν ΒΙΒΛΙΟΝ ΕΝΟΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ

Με έρωτον μερικόν: Είνε λοιπόν θα-ματόφωρα τή δηλητηριώδη αέριαν που δά χρησιμοποιούσιν εις προσεχ' πόλεμον; Πράγματι μερικά λίπαρα αέρια διαπερνούν τή θέρμα και όταν ακόμη τούτο δέν παρουσιάζει καμιά πηγή και καμιά διάθρασι. Αυτό που ύπεσθησαν τίς προσβολές τών αέριων αυτών, παρουσιάζουν σφοδρούς σπασμούς και χαλάρους και άδύνατον δύναμικώς διαταραχές, που καθώς γράφει σ' ένα σύγγραμμά τού ό καθηγητής τού Πανεπιστημίου Ζυρίχης Τσάγκερ, «είναι 100 περίπου φορές πιο σφοδρός από άνδλον συμπτώματα που προέρχονται από δηλητηρίαση με στριχνίνη».

«Κατά τή τελευταία δύο έτη έπετεύχθη ή σύνθεσις ενός νέου πολεμικού αέριου με θάσαν τή άρσενικοχώρα, που μπορεί να διασπείρεται άσπασμα έκτός μάχης σε διάστημα ενός λεπτού, και με άναλογία ενός μέρους σε δέκα εκατομμύρια μέρη άέρου! Τόν τρομερόν αυτό δηλητήριο τού γνωρίζου, όπως πιστεύω, μόνον οι Άγγλοι, οι Γάλλοι, οι Βέλγοι και οι Μποσεβίκκοι, ό όποιοι έξεδωσαν έκτος φορές περισσότερον από ότι έξεδωσαν οι Άγγλοι για την ύπηρεσίαν τών πολεμικών αέριων. Περιγράφει τόν έναυστον έχον άσπασμα ότι από ένα δολοφόρο κοπάδι από κασιόικες που περιόρισαν σε κλειστό χώρο και έξέθεσαν στην έπενέργειαν ένος γέφυρος τού αέριου αυτού, όλα τή ζώα έκαστώθησαν. Έπίσης από ένα άλλο κοπάδι κασιόικες που τόν έξέθεσαν σε άλλο γέφυρος τού δηλητηρίου αυτού, με άρσενικόν διωκόν σπένθησαν, όλα τή ζώα έπρελλάθησαν και έπισσαν τόν κεφάλι τους στον τούτο!».

«Με άλλα λόγια χιλίες βόμβες τού αέριου αυτόν άρκούν για να έξολοθρευθύν μία πόλη, τόσο μεγάλή στην έκτασιν, όσον τόν Λονδίον. Τόν θάσαν μιας συνθησθεμένης θόδης αέριων είνε πέντε λίπρες. Διότι δέν πρόκειται πλέον για τίς παλιές τεραστίας και θαρείς θόδεις. Έπομένως, σπένθησαν και πολυθρόνισαν δύο μοντέρνα έμπορικά άεροπλάνα, έκαστον τών όποιων μπορεί να μεταφέρη 600 από τίς βόμβες αυτές».

«Τελειώνοντας την παρούσα σύντομη εξέτασις της άποτελεσματικότητας τών δηλητηριωδών αέριων, που κατασκευάζονται σ' όλο τόν κόσμο, επί της προήμης νέου πολεμίου, θα πούμε μερικά και διά την όμδα τών έκρηκτικόν και έμπρηστικόν αέριων, όπως είνε τή μονοξείδη αέριαν, ή κατασκευή τών αέριων αυτών δέν έπαυσε μετά τόν πόλεμο. Άντιθέτως ή παρασκευασθήσαν αέριαν που είνε 50 και 100 άκόντι φορές άποτελεσματικότερα από τή αέριαν που ηεχειρισθήσαν από τόν 1914 ως τόν 1918.

«Κατά την διάρκεια τού μεγάλου πολέμου μία θόμβη με έκρηκτικά αέρια έπεσε από γερμανικό άεροπλάνο. Ένα άγγλικό άσπικητό που μετέφερε πέντε μερβία έξερρήνθη και έσπασσε 72 τερστίτες και έπληγους 97. Μία θόμβη που έπεσε σ' ένα έργοστάσιον πολεμολόγιον έκόκτωσε 35 και έπληγους 140. Και σ' ένα γαλλικό έργοστάσιον πυριτίδων τού έξερρήνθη με άλλη θόμβη 1000 έργάτες άσπικητόν οκτράτοθ θάνατον».

«Δέν υπάρχει καμιά ύπερβολή διά λησιστοίαν τών πολεμικών ή έπικρατών αέριων, που τή έπείσθησιν αυτή δέν δά έπιτύχη έντελώς, πάλι δά έξολοθρευθύν τούλάχιστον 200 χιλιάδες άσπικητόν υπάρχουν».

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΜΙΚΡΟΒΙΩΝ

«Τι να πούμε δέ, συμπεληρώνει ό Άγγλος έπιστήμων, για μία άλλη τρομερή άπειλή, τόν θακτηριολογικό πόλεμο, που μπορεί να άποτελέσει την ήμελν μεγάλην κινδύνον για μία έμπολέμο χώρα; Αυτόν τόν άσπικητόν πόλεμον, ή έπικρατών των να σκατσώσιν και να έξολοθρευθύν, δέν σταματά ούτε έμπρος στις άγριότερες ιδέες. Κατά τόν πόλεμο τού 1914—15, δέν έσθυσε, ΚΑΙ δέν είνε καθόλου δύσκολο να φαντασθύν ό άρσιστον έμπαίον πώς με τίς βοήθειαν των άεροπλάνων που δά πετούν ένάντιον από τίς μεγάλες πόλεις τού έχθρου, δά μπορούν να

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

ΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

ΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

«ΑΙ μηχαναί τού πολέμου. Όπλα και άπλοπολυβόλα, πυροβόλα και άρματα έξόδου, τρακτέρ και άρματα μέγας. Άλλά πριν μιλήσωμεν για την σπουδαιότητα τών μηχανών τού πολέμου και τή

σπείρουν κατά εκατομμύρια τή μικρόβια τών πιο φρικτών άσθενειών. Εά μπορούσαν ακόμη να σκατσώσιν στα χωράφια και στους άγρους κάμψης και παράσιτα τά όποια, χωρίς στην γοργή άναπαράγωγη των, δά κατέστρεφαν άσπικηρωτικά την συγκομιδή».

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

Το έργο του Γερμανού συγγραφέως GEORG TÖFFER

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ
ΗΠΙΟΤΙΚΩΝ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Η ΑΤΙΘΑΣΣΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

Ο Γκύντερ είχε συνδεθεί με τον Σίγκφριντ με μια βαθεία φιλία. Γι' αυτό ο Γκύντερ, πριν από τον πόλεμο, τον έβλεπε με το μυστικό που τότε τον έβλεπε.

Θέλω να κάμω δική μου την Μπρουνχίλδη, του είπε ένα βράδυ. Από καιρό

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ: Ο Σίγκφριντ, αποστράτευτος, ένα φοβερό δράκο, γίνεται κύριος του μυθικού θρόνου των Νιμπελούγκεν.

Ακούοντας να μιλούσε για την όμορφη της Κριμχίλδη, αδελφή του βασιλιά της Βουργουνδίας, αποφασίζει να πάει να την γνωρίσει.

Καταρβάνει τέλος να την δει και νοιώθει αμέσως γι' αυτήν ένα παράφορο έρωτα... Μά κι η Κριμχίλδη, για πρώτη φορά στη ζωή της, σκέφτεται ένα νέο!

[Συνέχεια έκ' του προηγούμενου]

Κάθως πλάι στην πηγή και βυθίστηκε σε σκέψεις. Μά κι' εκεί η εικόνα του Σίγκφριντ την συντρίβει. Της φαινόταν πως έβλεπε τη γλυκιά του τη μορφή να καθιερώνεται μέσα στα νερά. Χωρίς να ξέρει κι' αυτή γιατί, θυμήθηκε τότε το γεράκι που είχε ιδεί στ' άνοιξη να το κατακοιμάται στον αέριο. Μια βαρεία μελαγχολία έσφιξε την καρδιά της κι' άρχισε να κλαίει...

Την άλλη μέρα τα βούκινα έρχονταν άγρια στην πρώτη σιωπή. Άντρες έτοιμάζονταν βασικά, φορούσαν τους άριστους θώρακες των άρσενων, έβλεπαν τα όπλα τους κι' έτρεχαν στο παλάτι. Είχε φτάσει τη νύχτα ένας άγγελος που έφερε την είδηση πως ο Σάβανος, ένας επαναστάτης, κι' ο βασιλιάς της Βουργουνδίας έδωσαν άμεσως τη διαταγή να έτοιμασθούν οι άνθρωποι του να την εκστράτευση.

Ο Σίγκφριντ πήρε από τον επερχόμενο να εκστρατεύει μαζί τους κι' ο Γκύντερ δέχτηκε ολοσπρόθυμα την προσφορά του.

Την ώρα που οι Ιππότες κινούνταν για τον πόλεμο, πάνω στις επάλξεις του παλατιού, μια γυναίκα τους παρακολουθούσε με μάτια δακρυρομένα.

Ήταν η Κριμχίλδη που ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά, όταν είδε πως ο Σίγκφριντ έστρεψε το κεφάλι του κάθε τόσο για να κοιτάξει προς τα παράθυρα της.

Ένα κοράκι, που είδε να πετάει πάνω από τους πολεμιστές κι' ακόμα το σκοτεινό βλέμμα που της έριξε ο Χάγκεν, όταν την ανέλεψε να κοιτάξει τον Σίγκφριντ, την έκαναν να τρέμει από φόβο για κάποιο μελλοντικό κακό.

Κι' άρχισε να φοβάται για την ζωή του Σίγκφριντ, αυτή που λήγες μερικές πριν ούτε την ήξερε καν...

Όσοι οι προαισθήσεις της δεν βγήκαν αληθινές. Και ένα πρωί είχε πάλι το στρατό του άδελφου της να γιγνώνη νικητής από τον πόλεμο.

Αντιμέτωποι τους, έλαμπε αχνήνητα η δμορφιά του Σίγκφριντ.

Καινούργιες γιορτές έγιναν στο κάστρο, έπαιζαν οι μισοί για την άδανυστη ανδρεία του νεαρού φιλοεunuμένου του.

Η Κριμχίλδη — όπως το συνήθιζε — δεν έλαβε μέρος σε καμιά από αυτές τις γιορτές.

Δεν άκουε όμως την ευκαιρία που να μη ήταν ν' ακούσει κάτι να της λέει για τον Σίγκφριντ...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ποιος ήταν που τραγουδούσε έχτες το θράυο-βράδυ, που τόλγες τόσ' όμορφα και παρπαυμένους; Έμπανει τ' αηδονία απ' τις φωλιές τα λέρια απ' τα λαγκάδια; Έμπανει και μια καλογριά π'ό μέσ' απ' το κέλλ της. Σκύφει πετίζει τα ράσα της, κόβει τα κομπολόγια. —Σύρτε, σταυρού, στις εκκλησιές, ράσα σ'απ' μοναστήρια. Κι' έχω με τον τραγουδιστή άποψη θα ξομείνω, που τόλγες τόσ' όμορφα και παρπαυμένους...

(Η συνέχεια εις το επόμενο)

ΕΞΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΙΣΠΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Η φήμη του είχε ξεπεράσει τα νησιά του Ειρηνικού, κι' από στεριά σε στεριά κι' από θάλασσα σε θάλασσα είχε φτάσει στην Ισπανία.

Μά, όσο μεγάλωσε η φήμη του, τόσο έσβησε τ' όνομά του. Κι' έτσι, στην Ισπανία, που ήταν μια φορά η πατρίδα του, κανένας δεν ήξερε πως ο φοβερός Κουρσάρος του Έρωτος ήταν ο ευγενής δόν Πέδρο Άλμπανέλ.

Τ' όνομά του το πραγματικό κόντευε να ξεχαστεί ακόμα κι' στα νησιά του Ειρηνικού, που, όπως φιλιπούστερος, λιγοστοί ήσαν εκείνοι, που, όταν μιλούσαν γι' αυτόν, έλεγαν: ο δόν Πέδρο, κι' ακόμη πιο λιγοστοί, όσοι έλεγαν δολέκληρη τ' όνομά του: δόν Πέδρο Άλμπανέλ.

Ο Κουρσάρος του Έρωτος! Τ' όνομα αυτό πετούσε από στόμα σε στόμα. Στην αρχή, εκείνοι που τ' άκουγαν, παραξενεύονταν και ρατούσαν: Γιατί τον λέν έτσι;

Μά, σιγά σιγά, με τον καιρό κι' αυτές ακόμα οι ερωτήσεις λιγότεσαν. Έγινε γινέιο τόσο φοβερό αυτό τ' όνομα, ώστε έχασε την παλιά του αιοσμητική σημασία κι' απέμεινε σάν ένα σμήλο που π'ό άνδρείου και το π'ό άνδρειου συγχρόνως κουράρου.

Το καράβι του, στενόμακρο, αλαφρό, γρήγορο, σάν άστραπη, με μαύρα πανιά και μαύρο φλιμπουρό, πάνω στο οποίο έμοιαζαν σάν ματωμένα τ' όνομα και τ' όνομα, κόκκαλα που ήταν κεντημένα με κόκκινο μετάξι — είχε γινέιο θολικό. Θάρρεις πως είχε ψυχή, την ψυχή του καπετάνιου του.

Όταν φαινόταν από μακριά να πετάει πάνω στον άφρο των κυμάτων ίδιο βαλασοπούλι, φόθος και τρώει απάνω του τριγύρω. Κι' οι βαρείες Ισπανικές γαλέρες άνοιγαν δρόμο στα πανιά τους και έβρισκαν τους ελάνθοντες κι' έβγαιναν στο πλευρό, στην αγωνιώδη τους προσπάθεια να ξεφύγουν.

Μά δεν έξεφύγε ποτέ κανείς από τον Κουρσάρο του Έρωτος. Τό περπατικό του καράβι επέλευσε στη γαλέρα, πέφτανε στο κατώστρωμά της σάν γεράκια οι κουρσάροι — πρώτος πάντα ο Κουρσάρος του Έρωτος κι' οι Ισπανοί του κόκου δοκιμάζον γ' άμυνά του. Τό πλατύ σπαθί του Κουρσάρου έφευγαν άλύπητα άνοιγοντας κεφάλια, σπάζοντας στήθια, κόβοντας χέρια και στρώνοντας γύρω του ένα φρικιαστικό σωρό πτωμάτων, πάντα από τόν όποιον περνούσε, φοβερός, με τ' ά μακρότα μαλλιά άνεμίζοντα, με τ' ά μάτια φλογέρα με τ' ά δόντια ευγενικά τόν πρόσωπο π'ό χλωμό κι' από νεκρό ο Κουρσάρος του Έρωτος.

Οι πειρατές π'ό άνδρειου τον έλάτρευαν σάν θεό τους, γιατί ήξερε να έδινε όλην πάντοτε στη νίκη, στα λάφυρα και στις γυναίκες.

Στις γυναίκες! Άγριεμένοι καθώς ήσαν από τή ζωή που ζούσαν, μεθυσμένοι από τόν καπνό της μάχης κι' από τή θέα τόν αλιάντων, θανάτων άγριες κραυγές χαράς από τή γυναική, τα στιγματισμένα τους στήθη, δόν, άπάντα σ'ό καράβι που κουρεύονταν, έβλεπαν πως υπήρχαν γυναίκες.

Ήσαν από τήν άποψη πως αυτές τους άνηκαν. Μ' ένα τόν νεύμα ο άρχηγός τους άρχιζε να τις πάρουν και να γυμνάζουν μαζί τους πάντα τόν κουρεμένο καράβι, τόν πλημμυρισμένο στό αίμα, εκεί, στο κατώστρωμα, όπου σ'αβάνονταν τα πτώματα τόν νεκρών κι' όπου δογούσαν τόν στερνό τους όθονο οι βαρείες πληγωμένες Ισπανοί. Και τότε ο Κουρσάρος τόν έρωτος, άκούωντας στο μεσιάνο κατάρτι, με τ' ά χέρια σταυρωμένα, με τ' ά βλέμμα φλογέρο κάτω από τ' ά πυκνά τόν φρούδια, κοπιώνοντας αδιάκοπα τή μακρότα τόν πίνα, παρακολουθούσε μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χλωμά σάν νεκρού χείλη του, τ' ά βργια τόν συντρίβαν του, σ'ά όποια πού δεν έλάβαινε μέρος.

Ή άγρια ψυχή τόν άπελάμβανε τ' ά θέα σάν τόν γυναικίον που σπαρασσόταν στις άγκυλές τόν αλματωσάμενον συντρίβαντο.

Έξιδεκείτο!

Για λίγες στιγμές τ' άβυσσάλεο τόν μίσος για τις γυναίκες, Ικανοποιείτο. Κι' αυτές τις στιγμές μπορούσε κανείς από τούς παληούς, τούς πρώτους τόν συντρίβαν, να θυμηθεί τήν Ιστορία τόν άρχηγού του, αυτή που είχε γινέ άφορητή νάριχη στην πειρατική ζωή και τόν τόν έβλεπε Κουρσάρους τόν Έρωτος.

Μπορούσε να θυμηθεί πως ο δόν Πέδρο Άλμπανέλ είχε νοιώσει τή μεγαλύτερη άπογοήτευση στη ζωή του, όταν η γυναίκα που άγαπούσε, η περίφημη για τήν άμορφία της δόνα Ισαβέλλα, πρ'ότιμην να παντρευτεί τόν μαρκήσιο δόν Κορτεζ, μολοντί ήτανε γέρος και καίποτ

ρης, μόνο και μόνο γιατί ήταν άπιστευτα πλ'όσος. Κι' ο δόν Πέδρο, που είχε π'ό στήνι στα λόγια της για έναν αιώνα έρωτα, βλέποντας τ' άνειρά του να συντρίβονται άπότομα, έγκατέλειψε τ' άπάντα — και πατρίδα και περιουσία και συγγενείς και φίλους — και τράβηξε στα νησιά του Ειρηνικού, όπου δεν άργησε ν' άκούσει με τόν καινούργιο τόν όνομα που τόν τ' άδωσαν οι πρώτοι συντρίβαντες τόν πειρατική ζωή: Κουρσάρος τόν Έρωτος!

Μά ο Έρωτας δεν τόν είχε κάμει μ'ό

σας στο κατώστρωμα. Μιά-μιά πούβγαννε, έφευγε στα χέρια τόν κουρσάρων. Άγριες κραυγές, κλάμματα τόν γυναικών, φωνές μεθυσμένες, άναστεναγμοί.

Τελευταία οι κουρσάροι ούρανε στο κατώστρωμα μια γυναίκα με λίγη κορμοστασία, που τόν πρόσωπό της κρυόταν από ένα μαύρο θέλο. Άντιστεκόταν μ' άδρες της τις δυνάμεις, μά δεν μπορούσε να ξεφύγει απ' τ' άπολένια χέρια τόν κουρσάρου.

Ο ύπαρχηγός τόν πειρατών, μόλις είδε εκείνη τή γυναίκα, έβρεξε μ' ένα

Ο Κουρσάρος έσυρε τ'ό σπαθί του

ν'άνα κουράρο. Τού είχε πλημμυρίσει τήν καρδιά και με μίαν άδυστηρή φλόγα έδικήσεως μ' ένα άδυσσάλεο μίσος για κάθε γυναίκα. Και γι' αυτό όσες γυναίκες έβρισκαν σ'ά Ισπανικά καράβια που έκούρσανε, τις παρέδιδε στους συντρίβαντες, που και παρακολουθούσε έπειτα, μ' ένα μικρό, άγριο χαμόγελο τή στιγμή τόν έξευτελισμό τόν.

Έτσι και τόν πρώτ' εκείνο τόν αινειάτικο που οι πειρατές τόν έλεγαν π'όσις μίαν Ισπανική γαλέρα, κραυγές άγριες χαράς έξεφύγαν από τ' ά στήθη τους όταν άντελθόσαν π'ό πάνω σ' αυτήν ύπ'όταν έβλεπαν πως υπήρχαν γυναίκες.

Στις γυναίκες! Άγριεμένοι καθώς ήσαν από τή ζωή που ζούσαν, μεθυσμένοι από τόν καπνό της μάχης κι' από τή θέα τόν αλιάντων, θανάτων άγριες κραυγές χαράς από τή γυναική, τα στιγματισμένα τους στήθη, δόν, άπάντα σ'ό καράβι που κουρεύονταν, έβλεπαν πως υπήρχαν γυναίκες.

Ήσαν από τήν άποψη πως αυτές τους άνηκαν. Μ' ένα τόν νεύμα ο άρχηγός τους άρχιζε να τις πάρουν και να γυμνάζουν μαζί τους πάντα τόν κουρεμένο καράβι, τόν πλημμυρισμένο στό αίμα, εκεί, στο κατώστρωμα, όπου σ'αβάνονταν τα πτώματα τόν νεκρών κι' όπου δογούσαν τόν στερνό τους όθονο οι βαρείες πληγωμένες Ισπανοί. Και τότε ο Κουρσάρος τόν έρωτος, άκούωντας στο μεσιάνο κατάρτι, με τ' ά χέρια σταυρωμένα, με τ' ά βλέμμα φλογέρο κάτω από τ' ά πυκνά τόν φρούδια, κοπιώνοντας αδιάκοπα τή μακρότα τόν πίνα, παρακολουθούσε μ' ένα μικρό χαμόγελο στα χλωμά σάν νεκρού χείλη του, τ' ά βργια τόν συντρίβαν του, σ'ά όποια πού δεν έλάβαινε μέρος.

Ή άγρια ψυχή τόν άπελάμβανε τ' ά θέα σάν τόν γυναικίον που σπαρασσόταν στις άγκυλές τόν αλματωσάμενον συντρίβαντο.

Έξιδεκείτο!

Για λίγες στιγμές τ' άβυσσάλεο τόν μίσος για τις γυναίκες, Ικανοποιείτο. Κι' αυτές τις στιγμές μπορούσε κανείς από τούς παληούς, τούς πρώτους τόν συντρίβαν, να θυμηθεί τήν Ιστορία τόν άρχηγού του, αυτή που είχε γινέ άφορητή νάριχη στην πειρατική ζωή και τόν τόν έβλεπε Κουρσάρους τόν Έρωτος.

Μπορούσε να θυμηθεί πως ο δόν Πέδρο Άλμπανέλ είχε νοιώσει τή μεγαλύτερη άπογοήτευση στη ζωή του, όταν η γυναίκα που άγαπούσε, η περίφημη για τήν άμορφία της δόνα Ισαβέλλα, πρ'ότιμην να παντρευτεί τόν μαρκήσιο δόν Κορτεζ, μολοντί ήτανε γέρος και καίποτ

Μη μ'ό γράφεις! Ένα λ'όπη, θέλω και να πεθάνω. Έρωτας είναι χωρίς φλόγα δίχως σ'ά τ' άκατακαρία. Κι' αν τ' ά κλένω δεν μπορώ να σ'ε σφύρουν τ' ά χέρια, και χτυπά τήν καρδιά μου ως να χτυπά σ'ά τάφο άπάντα. Μη μ'ό γράφεις!

Μη μ'ό γράφεις! Δεν μ'ό μένει παρά μόνο να πεθάνω. Άν σ'ά σφύρουν ράτα τ' ά θέα κι' άκατακαρία. Άν μ' άγαπούσεις, άκου τή φωνή τή σιωπή σου! Ούρανό μη δείξεις σ'ά π'όσις δεν μπορέ ν' άνέβει άπάντα. Μη μ'ό γράφεις!

Μη μ'ό γράφεις! Σε φοβάμαι, τρέμω τήν άνάμνησή μου. Τή φωνή σου άκούω πάντα που όλοένα με καλεί. Τή ζωή μου μη δώσεις σ'ά όποιον δεν μπορέ να π'ό. Ζωντανό πορτραίτο είναι μ' ά γρηφή άγαστημένη. Μη μ'ό γράφεις!

Μη μ'ό γράφεις! Δεν μπορέ να τ' ά διαβάσω! Τ' ά σκορπίζεις στην καρδιά μου η φωνή σου, έτσι βαρύν. Μέσα σ'ό χαμόγελό σου να φωτίζεις τ' ά θωρά. Ένα φίλημα νομίζω τ' ά χαράζει στην καρδιά μου. Μη μ'ό γράφεις!

(Μετ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ)

Η αινιδή δυσπιστία!

—Κύττα τί όρώτο κατελλάκι άγδρα σ'ά!... —Πόσο... —Ο πολύ φου... —Έ τότε μ'ό φαίνεται παράξενο πως τ'ό θ'άρακις άράσι!...

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΝΙΚ ΧΑΤΣΕΤ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ο Αμερικανός Γεροντιστής Μπλάξ Σάιμον άκούγοντας έναν πυροβολισμό και μία άπαισι κραυγή τινάχτηκε από το κρεβάτι του, παίρνοντας το πιστόλι του και βγαίνοντας από το δωμάτιο του για να μάθει τι συμβαίνει. Κατεβαίνοντας την ισπαιρμένη σκάλα που οδηγεί στο ισόγειο του πολυτελούς μεγάρου του άρχισε να έναν πυροβολισμό από την κόρη του, η οποία τον πυροβόλησε νοκνώντας ότι πρόκειται περί κλέφτου και πέφτει νεκρός.

Ύστερα από λίγη ώρα καταρρέει η επιθεωρητής Μπάρλεϊ και ένω εξετάζει την κόρη του γεροντιστού Ντόροθι έβρισκε από το μικρό ραδιόφωνο που άπρηξε στο δωμάτιο του γεροντιστού άκουστηκε ένας πυροβολισμός κι άκουσε ή φωνή ενός ανθρώπου που έλεγαν: «Επιθεωρητή Μπάρλεϊ, άδίκως χάνετε τον καιρό σας, κάνοντας έρωτήσεις που δεν έχουν κανένα σκοπό. Ο γεροντιστής Μπλάξ Σάιμον έφρασε γιατί το άφησε η «Συντροφία των Πέντε Άοράτων».

Ο ρεπόρτερ Ρικ Ντάμον κατάλαβε άμέσως ότι ο δούρος που έκανε τον γεροντιστή να σηκωθεί από το κρεβάτι του προήλθε από το ραδιόφωνο και μαζί με τον επιθεωρητή Μπάρλεϊ σπεύδουν στο μέρος που άπρηξε το πτώμα του γεροντιστού.

Έκει άκουσε τους περιμένει άλλη έκκλησις. Το πτώμα του γεροντιστού έχει εξαφανισθεί και στη θέση του βρίσκονται άποδομήτοι οι αστυνομικοί που το φύλαγαν.

Ο Ρικ ήρθε άσπρη από άναίσθητους άστυνομικούς και σπεύδει προς το δωμάτιο της Ντόροθι όπου τους επιδόχθησαν πέντε άγνωστοι με τις κάννες των περισφορών τους προετοιμασμένοι εναντίον τους.

Ο Ρικ και ο επιθεωρητής Μπάρλεϊ καταρρέουν να διαλύσουν τις σφαίρες των πέντε άγνωστων αλλά όχι και να άποτρέψουν τους σκοπούς των.

Οι πέντε άγνωστοι φεύγουν από το παράθυρο παίρνοντας μαζί τους και την Ντόροθι Σάιμον.

Ο Ρικ καταβαίνει από το παράθυρο άκολουθούμενος από τον Μπάρλεϊ, αλλά ο δεύτερος δέχεται μία σφαίρα στο στήθος και πέφτει τραυματισμένος.

Εκείνη τη στιγμή καταρρέει μία άστυνομική περίβολος η οποία περιλαμβάνει τον τραυματισμένο Μπάρλεϊ. Ένώ ο Ρικ που προηγουμένως είχε κολήσει έναν μικρό άστερισμό στη ράβδα του αστυνομικού του με όποιον έβριγαν οι άγνωστοι άρχίζει να παρακολουθεί τα ίχνη του στο δρόμο.

Έπειτα από διάδρομη μισή ώρα περίπου φθάει σε ένα σημείο που σταματούν να ίχνη και καταβαίνει από το αστυνομικό του.

Την ίδια στιγμή που επιτίθενται δύο άγνωστοι και άφορ με μία γροχιά τον ρίχνουν άναίσθητο, τον παίρνουν και φεύγουν.

Όταν συνήλθε βρού σκακιά άπλωσαν γύρω του. Άρχισε να προχωρή όταν άκούστηκε άπάνω σε νύκτα.

Έσκυψε να δει τι είχε και καταπίεσθηκε άντλ'αφή ότι στον άδικο βρισκόταν το πτώμα ενός άνδρος.

Τα χαρακτηριστικά του ίσαν παραμορφωμένα και από το στήθος του προέκυψε ή λαλή ενός μαχητή.

—Ο Ρικ έγονάτισε δίπλα από το πτώμα και έσφιξε τον καρπό του δεξιού του χεριού. Ο λάρος είχε πρό πολλού άγγιξει με τις σφαίρες τους τον άγνωστο. Ο σφηνός δεν άκουγόταν.

Ο ρεπόρτερ άπρηξε το χέρι του άγνώστου να πέση στο άσπεδο και τινάχθηκε έπάνω. Άπό μακριά άκούγονταν θήματα και φωνές.

Έσφιξε την λαβή του ατσάλινου πιστολιού του και σημειώθηκε σε μία γωνιά. Και ήταν καλός γιατί μία πόρτα άνοιξε και ένας άνδρας με άπαισι παραμορφωμένο πρόσωπο έφάνη άκολουθούμενος από πέντε έξη άλλους.

—Εί! Τόμ, άκούστηκε μία χονδρή φωνή άπ' έξω, πρόσεχε γιατί ο νεαρός μουχεί νύχτι κανένα πιστόλι μαζί του.

Ο άνθρωπος με το παραμορφωμένο πρόσωπο άνέβηκε με δέλημα να το χρησιμοποιήσει, δεν πρόκειται να τον άφελήση σε έπαινο, έμυόγγισε. Μουχεί να με σκοτώση, αλλά το τομάρι του δεν θα γλυτώσει.

Τά λόγια του κακούργου, έκαναν τον Ρικ ν' άφήση την λαβή του πιστολιού του. Έπρεπε να μεταχειρισθεί άλλα μέσα για να γλυτώσει από εκεί μέσα. Ο θάνατος του Τόμ θα έαγαρίωνε άσφαλώς τους συντρόφους του και χωρίς άμυνήδεια θα τον έσώτων άμέσως.

—Η δέλημα του φωνός ενός ήλεκτρισμού προβόλεως, έπεσε έπάνω στο πρόσωπο του Ρικ.

—Έδώ είνε ο φίλος, άκούστηκε ή φωνή του Τόμ. Έμπρός παιδιά, άπάστε τον.

Οι άνδρες που τον άκολουθούσαν άωρησαν μέσα στο δάλαμο και άρπασαν τον Ρικ, χωρίς αυτός να φέρη την παραμικρή αντίσταση.

—Και τώρα στον άρχηγό, είνε ο Τόμ. Τόν περιμένει έναγωνίως... Έδωσαν γερά τον Ρικ, ένας τρίτος τον φορτώθηκε στον ώμο του και ή συνοδεία ξεκίνησε.

Διέσχισαν έναν σκοτεινό διάδρομο, κατέβηκαν μερικά μαρμάρια σκαλοπάτια και στάθηκαν μπροστά σε μία μεγάλη σιδερένια πόρτα.

—Ο Τόμ έπλησίασε και χτύπησε πέντε φορές δυνατά με τη γροχιά του.

Άμέσως ή σιδερένια πόρτα άνοιξε και ο κακοποιός που κρατούσε τον Ρικ έπέρασε μέσα.

—Ο Τόμ και οι άλλοι τον άκολουθούσαν. Στο δάθος του δαλάμου που είχαν μαζί τους άκούστηκε μία μεγάλη έκρηξη και έδωσαν έπάνω ο Τόμ.

—Ένα δυνατό κονδονίσμα άντήχησε και το στόμα του ανθρώπου που με την μάσκα του με την μάσκα άκούστηκε να λέει: «Μεγάλο έργο, μετράει για να δώσω έμάς έμάς έμάς».

—Γκάνε - τένε! Τόν φέρανε έπί τέλους αυτόν τον περιεργό.

—Ο Τόμ έλαβε τον λόγο.

—Μάλιστα άρχηγέ, είνε. Πώς άνακαλήθηκε; Σε τί σάς παρανοήθηκε; Ρώτησε ο άρχηγός.

—Στο δρόμο που έρχόμαστε, έπασσε το πισινό λάστιχο του αστυνομικού μας, άποκαθήρισε.

—Κι' αυτό τον πιάσαμε; Εφώνησε ο άρχηγός.

—Όχι, έφθίθηκε ο Τόμ. Όταν καταβήκαμε για να το αλλάξω, είδαμε ότι ήταν έπάνω κολλημένος ένας άστερισμός, που ο μόνος που προορισμός θα ήταν άσφαλώς να δείξη τον δρόμο που θα άκολουθούσαμε.

—Ακούσαν; Ρώτησε ο άρχηγός με ένδιαφέρον.

—Ο Τόμ συνέχισε.

—Άλλάξαμε το λάστιχο, το αστυνομικό με την Ντόροθι Σάιμον έφυγε, κι' ένω με τον Μπλ, κρυφτήκαμε στο γαντάκι του δρόμου μου. Ύστερα από ένα τέταρτο είδαμε τον νέο αυτό που έφθασε εκεί και άρχισε να ψάχνει για να βρη την συνέχεια των άποτυπωμάτων του άστερισμού. Τόν πιάσαμε άμέσως και τον φέραμε έδώ. Όπου να ρήγαι τον κλέψαμε μέσα στον θάλαμο 13.

Στο πρόσωπο του άρχηγού έξονοραρίστηκε ή ικανοποίησις.

—Μπράβο Τόμ, είνε. Τώρα άφήστε τον έδώ και φύγετε. Τα παρααίω είνε δική μου δουλειά.

Ο Τόμ και οι σύντροφοί του έκατέβασαν

Η ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΑΟΡΑΤΩΝ

Τα κεφάλια τους και θύσαν από τον θάλαμο.

Ο άρχηγός στάθηκε για λίγα λεπτά έπάνω στην έδρα του κι' όταν τα θήματα των κακοποιών έπαψαν ν' άκούγονται, έπλησίασε τον Ρικ.

—Τό άνομα σου; τον ρώτησε, κτυώντας τον άγρια.

—Ο Ρικ Νάμον, είνε, ρεπόρτερ του «Ημερησίου Τηλεγράφου».

—Στά χέλι του άρχηγού, διεγράφη ένα χαμόγελο.

—Και θέλεις ν' άκολουθήσεις το αυτόκι;

—Ο Τόμ και οι άλλοι τον άκολουθούσαν.

Στο δάθος του δαλάμου που είχαν μαζί τους άκούστηκε μία μεγάλη έκρηξη και έδωσαν έπάνω ο Τόμ.

—Ένα δυνατό κονδονίσμα άντήχησε και το στόμα του ανθρώπου που με την μάσκα του με την μάσκα άκούστηκε να λέει: «Μεγάλο έργο, μετράει για να δώσω έμάς έμάς έμάς».

—Γκάνε - τένε! Τόν φέρανε έπί τέλους αυτόν τον περιεργό.

—Ο Τόμ έλαβε τον λόγο.

—Μάλιστα άρχηγέ, είνε. Πώς άνακαλήθηκε; Σε τί σάς παρανοήθηκε; Ρώτησε ο άρχηγός.

—Στο δρόμο που έρχόμαστε, έπασσε το πισινό λάστιχο του αστυνομικού μας, άποκαθήρισε.

—Κι' αυτό τον πιάσαμε; Εφώνησε ο άρχηγός.

—Όχι, έφθίθηκε ο Τόμ. Όταν καταβήκαμε για να το αλλάξω, είδαμε ότι ήταν έπάνω κολλημένος ένας άστερισμός, που ο μόνος που προορισμός θα ήταν άσφαλώς να δείξη τον δρόμο που θα άκολουθούσαμε.

—Ακούσαν; Ρώτησε ο άρχηγός με ένδιαφέρον.

—Ο Τόμ συνέχισε.

—Άλλάξαμε το λάστιχο, το αστυνομικό με την Ντόροθι Σάιμον έφυγε, κι' ένω με τον Μπλ, κρυφτήκαμε στο γαντάκι του δρόμου μου. Ύστερα από ένα τέταρτο είδαμε τον νέο αυτό που έφθασε εκεί και άρχισε να ψάχνει για να βρη την συνέχεια των άποτυπωμάτων του άστερισμού. Τόν πιάσαμε άμέσως και τον φέραμε έδώ. Όπου να ρήγαι τον κλέψαμε μέσα στον θάλαμο 13.

Στο πρόσωπο του άρχηγού έξονοραρίστηκε ή ικανοποίησις.

—Μπράβο Τόμ, είνε. Τώρα άφήστε τον έδώ και φύγετε. Τα παρααίω είνε δική μου δουλειά.

Ο Τόμ και οι σύντροφοί του έκατέβασαν

Το φως σου άν είνε φίλημα μυτήριου χυμένο από το γυίο μου την ψυχή, άχ, άκούσε μου μάν ελχί, φεγγάρι, άγαπημένο!

Όχι! Λάβε αυτόν τον στεναγμό κι' έμάγευέ το κύμα, γιατί μου ρίχνεις φός πικρό, σά νύ φώτας ένα νεκρό, που κοιτάει στο μνήμα;

Φεγγάρι! Στο βασιλείο σου μη κατοικούν άγγέλοι κι' ο άγγελός μου κατοικεί; με φίλημα πικρό από κεί την λάμψη σου, μου στέλλεις

Αυτό, φεγγάρι, σου ζητάει και πέ του άν σ' έρωτήση, πότε θα παύσουν οι καταιγίδες, όταν μία άχτίδα σου χλωμή την λάμπα μου φωτίση.

Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

δη μηχανήματα και εργαλεία.

Ο άρχηγός άκούστηκε τον Ρικ έπάνω σε μία σιδερένια πολυθρόνα και έπίσης ένα κομπι που βρισκόταν εκεί δίπλα.

Άμέσως δύο σιδερένιες άσπίδες πετάχτηκαν από τα χέρια της πολυθρόνας και έσπασαν το σώμα του ρεπόρτερ.

Ο άρχηγός καγχάζοντας άποκαθήρισε δύο θήματα.

—Τώρα κύριε ρεπόρτερ, είνε ειρωνικά, θα βρήτε θανάσιο θέμα για την έφημερίδα σας. Με τη διαφορά, όμως, ότι το άσπρη σας θα το γράψετε λίγο άργά, άηλαδή όταν θα γίνη ή δεύτερη παρουσία και θα έναρξησθε στη ζωή!

Τά μάτια του Ρικ άστράψαν από μίσος. —Και άσφαλώς θα το διαβάσετε και σεις, του άποκαθήρισε.

—Έγώ; Έκανε ο άρχηγός. Ίσως. Πάντως ένω θα το διαβάσω και τώρα άν μπορούσατε να το γράψετε.

Στά χέλι του Ρικ διεγράφη ένα ειρωνικό χαμόγελο.

—Τώρα; Άσφαλώς όχι δεν θα προσφάσετε να το διαβάσετε. Η άστυνομία έβρει ήδη το άσπρη σας, και πολύ σύντομα θα σέ δοίμε να αφορσισι στην κρεμιά.

Η γροχιά του άρχηγού έτύπησε με δύναμη έπάνω σ' ένα τραπέζι που έπληγε έκε.

—Όποιος θέλει άς έρθει να τα βάλει με τον άρχηγό της «Συντροφίας των Πέντε Άοράτων», έμυόγγισε. Τά εργαλεία που είνε άρκετά για να έξονοτήσουν όλόκληρη την Σκότλαντ-Γιάιντ.

Τά λόγια του άρχηγού έδωσαν στον Ρικ να καταλήσει την δύσκολη θέσι που βρισκόταν.

Ο άρχηγός είχε άπόλυτη πεποίθησι στον έαυτό του και δεν φοβόταν κανένα. Το κώλο του έκαρποβόλησε είχε άποτύχει, γι' αυτό και έπετείχε να μεταχειρισθεί άλλα μέσα.

—Και τί θα καταλάβετε άν με σκοτώσετε, είνε. Έγώ είμαι ένας ρεπόρτερ που άν ήρθα έδώ το έκανα από έπαγγελματικούς καθήκον, δεδομένου ότι δεν ένδιαφερόμην για τίς δουλειές σας.

Ο άρχηγός τον έκνίταζε ειρωνικά.

—Αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο, είνε. Εφόσον έμάθετε όποιαμνη μυστικά μας πρέπει να πεθάνετε. Όποιος είνε περιέργος από μυστικά, 'Αλλά μάλιστα έμυόγγισε. Προσπαθείτε να τα άκουσете, μανός, θα ίκανοποιήσω άρκεσέντες την δημοσιογραφική σας περιέργεια.

—Άηλαδή;

—Άηλαδή θα σάς πω τους λόγους που σκοτώσαμε τον γεροντιστή Σάιμον και άπαγάνανε την κόρη του Ντόροθι. Είμαι βέβαιος ότι δεν θα άπάχη μινεγάριστε μυστήρι για σας, από του να έξερετε το μυστικό μιας ύποθεσης και να ήμ μορφή να γράψετε την έφημερίδα σας. Και ένω αίσιονομια ιδιαιτέρα ευχαρίστησι να άστανίζω τους άνθρώπους...

Τά δόντια του Ρικ έφριξαν από το κακό του.

—Λοιπόν, έννεύθηκε ο άρχηγός. Βγάλετε το καλ' σας για να κρατήσετε σημειώσεις. Άλλά δεν χρειάζεται, δεδομένου ότι δεν θα μπορούσατε, άντ'αρχής, να το πάγετε μαζί σας στον άίλιο κόσμο. Ο Άμερικανός γεροντιστής Σάιμον, έγκατεστάθη στην Άγγλια, όπως πρέπει να έξερετε, από άκαμήνου περσίον. Άλλά δεν ήθε μόνος του έδώ. Έφερε μαζί του και μία περιουσία από πέντε εκατομμύρια δολάρια περίπου, που μετά τον θάνατό του θα ή άληρονομία ή κόρη του Ντόροθι. Η «Συντροφία των Πέντε Άοράτων» έπέκρηψε, ότι θα ήταν καίρια να της διαφύγη ένα τέτοιο ποσό ν' αυτό...

—Εκώτασε τον γεροντιστή Σάιμον, τον δέκονε ο Ρικ. Άλλά αυτό δεν φράζεται να σάς δοθήση σε τίποτα, έφόσον την περιουσία θα την άληρονομία ή κόρη του Ντόροθι.

—Μά δεν είμαστε τόσο κοινά, του άπήνησε ο άρχηγός. Την Ντόροθι την...

—Την σκοτώσατε; Τόσο τον γερότερο, έφώνησε ο Ρικ. Την περιουσία τότε θα την πάρε η Δημόσιον.

Ο άρχηγός έγέλασε δυνατά.

—Πάλι διαστήσατε, κύριε ρεπόρτερ, είνε. Δεν με άφήσατε να τελειώσω. Την Ντόροθι δεν την σκοτώσαμε. Άλλος την έχομε φυλακισμένη μέσα σε ένα διαμέρισμα με διατά κρηφόρο.

—Και τί θα κερδίσετε μ' αυτό;

—Τά πέντε εκατομμύρια δολάρια.

—Πέσατε έξω!...

Η ΣΥΝΧΕΤΑ είνε το έπόμενο.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΠΟΛΟ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ ΛΕΩΝΩΦ

Όταν έπιασε ή χιονοθύελλα, ο Μπαρλις 'Ιγνάτωφ θροσκόνανε τριάντα χιλόμετρα μακριά από την κατασκήνωσι τους.

Το πρωί του ξεκίνησε με το μικρό Ελκυθρό, ο άρσάνος ήταν άθριος και, μ' όλο που το θερμόμετρο έδειχνε θερμοκρασία τριάντα δύο βαθμούς κάτω από το μηδέν, ο Μπαρλις δεν ένοιαζε καθόλου κρύου, τυλιγμένος καθώς ήταν στις άρειές γούστες του.

Μία κατά τα μεσημέρια, σκοτεινιάσε άσφαιρικά, κι' άρχισε να πέφτει πυκνό χιόνι που γρήγορα γύρισε σε χιονοστρόβιλο.

Ο Μπαρλις θέλησε να γυρίση πίσω, άνασάλλοντας για άδουλε την έξερεύνησι της περιοχής που έπρόκειτο να κάνει.

Άλλά πώς να προσανατολισθεί μέσα στη φοβερή έκείνη χιονοθύελλα, που τον έτύφλωνε, του μαστίγωνε το πρόσωπο, τον παρείονε.

Και, σά νά μην έφτανε αυτό, άκουσε κάθε τόσο δυνατά κρακίσματα των παγοδούλων, που συγκρούσαν άναμεταξύ τους.

Ήταν άρχη της άνοιξεως κι' οι πάγοι δεν είχαν πιά την ευστάθεια που έγνωρισε στο διαστήμα του χειμώνα.

Σαφικά, καθώς προσπαθούσε να άδηγήση το Ελκυθρό του κατά μήκος ενός παγοδούλου, έννοιεσε ένα φοβερό κρακίσμα, που τον έφριζε πάνω στους πάγους.

Συγχρόνως άκουσε δυνατούς τριγμούς, σάν να συγκρούσαν διατά παγοδούλα τριγύρω.

Έκείνο που φοβόταν, είχε γίνει.

Ένα τεράστιο κομμάτι πάγου, άπάνω στο άσπρη θροσκόναν, άφύσ, έχεν άποσπασθεί από το παγοδούλο, και τώρα έπλεε, παρασυρόμενο από τα θαλάσσια ρεύματα προς βορράν.

Ο Μπαρλις 'Ιγνάτωφ, μπροστά στον κίνδυνο που τον άπειλούσε, δεν έθηκε τίποτε άλλο να κάνει, παρά να πυροβόληση μερικά φορές στον άέρα, με την άμυρη έλπίδα πως θα τον άκούγαν οι σύντροφοί του και θα προσπαθούσαν να τον σώσουν...

Πρός το θρόδο, ο πάγος άπάνω στον όποιον θροσκόνανε, προσέκρουσε σε κάποιον άντη, κι' ο Μπαρλις πρόφτασε να πείσθη στην έπρά.

Η χιονοθύελλα είχε σταματήσει, κι' οι άρχές άκιντες του ήλιου έφώτισαν την πολική έκείνη περιοχή. Ο Μπαρλις, χωρίς Ελκυθρό και χωρίς σκύλους, όλομάναχος στην άγνοια έκείνη γη, προχώρησε να βρη κανένα μέρος για να περάση τη νύχτα του, γιατί έννοιεσε τον έαυτό του έκαταλήμενον.

Άξαφνα, καθώς προχωρούσε προς ένα θρόδο, που φάνηκε πως άκουσε, πίσω άπ' αυτόν και προς το μέρος του γαλαλ, έόγγυ άνθρωπο.

Έτρεξε προς τα έκει κι' άντίκρουσε μία νεαρή Έσκιμώα που, πεσιμένη καταγής, με τά μάτια κλειστά, θογγόυσε.

Ο Μπαρλις γονάτισε πλάι στην άναίσθητη νέα και προσπαθούσε να την αναστή.

Το κατάρθωσε ύστερα από πολλούς κόπους.

Όταν άνοιξε τά μάτια, ή νέα φάνηκε στην άρχη παρακείμενη που έβλεπε έναν άγνωστο από πάνω της.

Έπειτα του χαμογέλασε, άνακαθώς πάνω σε χαλκία της ακτής και του είνε με φωνή γλυκεία:

—Κάποιος είνε ευχαριστήμενη που θάλει τον άρχο άνθρωπο.

Ο Μπαρλις 'Ιγνάτωφ, που είχε ζήσει χρόνια όλόκληρα στις πολικές περιοχές και ήξερε καλά τη γλώσσα των Έσκιμών, την ρώτησε.

—Πώς σε λένε;

—Άλακαμάκ.

—Πού έρίκοντα οι δικό σου;

—Η φυλή της Άλακαμάκ έρίσκειται πολύ μακριά από έδώ.

Κι' έδειξε προς τά βορειάνα, πίσω από κάτι μόνονες γηλόφους.

—Κι' έσύ πώς έφθίκες έδώ;

—Η Άλακαμάκ έθνηκε με τον Βαρλακό για κυνή φοκάς. Άλλά, ο Καρλακόκ παραφύλαγε τον Βαρλακόκ και τον έγύπρησε κι' έχτύπησε και την Άλακαμάκ και θέλησε να την πάρη. Η Άλακαμάκ όμως του έβρυγε και την έχασε μέσα στη χιονοθύελλα, άς που ήρε ο άρχος έένος και την έγλύτωσε.

Η Έσκιμώα είχε ένα πρόσωπο πολύ συμπαγές, κι' ο Μπαρλις έννοιεσε μία παράξενη συγκίνησι, καθώς καθότανε πλάι της.

Ένα χρόνο τώρα, από τότε που έγκατέλειπε τον πολιτισμένο κόσμο μαζί με τους συντρόφους του, δεν είχε άντικρύσει, γυναικα, κι' ή Έσκιμώα έκείνη με την έξωτική καλλονή του θύμιζε πως ή

ταν άνδρας και πως ήτανε νέος...

Πέρασαν τη νύχτα τους μέσα σε μία σπηλιά.

Και το πρωί ξεκίνησαν για το συνοικισμό όπου έμεινε ή φυλή της Άλακαμάκ.

Ήτανε τέσσερις άρες μακριά από κεί, κι' άπετελείτο από μερικές κοινικές σκηνές φτιαγμένες από δέρματα τράνδων, μέσα στις όποιες έκαγε διαρκώς φωτιά, με τη χύτρα κρεμασμένη πάνω άπ' αυτήν.

Ο Καρλακόκ είχε γυρίσει κίλας στην κατασκήνωσι, κι' άταν τον ρώτησαν για τον σύντροφό του, είνε πως είνε άπρησαν οι πάγοι.

Η Έσκιμώα διηγήθηκε την περιπέτειά της, με κανέναν άπό τους άνδρες της φυλής της δεν έφριξε τίποτα που τον παράξενο σ' αυτήν.

Η Άλακαμάκ ήταν με «αύζονες» και τών δύο Έσκιμών, συνήθεια που επικρατεί στις πρωτόγονες αυτές φυλές που ζούνε στους άδίκους πάγους του Πόλου.

Όσοι λοιπόν, ο ένας από τους δύο αύζονες να είχε κάποιον «οικογενειακή» διαφορά με τον άλλον και θεωρούσε καλό να την λύση με τον τρόπο που ήξερε αυτός.

Όσο για τον άρχο έένος, άφορ είνε έρη άναίσθητη την Άλακαμάκ και την είχε γλυτώσει, δικαιο ήταν να μείνη μαζί της και να γίνη ο δεύτερος αύζονος της, τώρα που δεν άπρηξε πιά στη ζωή ο Βαρλακόκ.

Ο Μπαρλις έγκατεστάθη στην καλύβα του «αύζονος» και με δουροφία τον ανέλαβε να παλή το ρόλο του δεύτερου αύζονος.

Η σκέψις πως ή διαορη έκείνη Έσκιμώα έμφοιρε τα γάδια της άνέμεσε σ' αυτόν και στο δολοφόνο του άλλου αύζονος της τον έξενόρησε.

Και, σά νά μην έφτανε αυτό, ή θάλασσα ήτανε πιά άδιάβατη, γιατί οι πάγοι έσπασαν διαρκώς, κι' έτσι δεν του δινόταν ευκαιρία να γυρίση στους συντρόφους του.

Έπαιρε μέρος στα κυνήγια των Έσκιμών, που τον έκτημόσαν, γιατί αυτόι με τά προτόγονα έπλα τους δεν μπορούσαν να σκοτώσουν τόσους τράνδους άσους ο άρχος έένος με το του φέρι του.

Άλλά ο Μπαρλις, που ή άνοίξις τον είχε άναστατώσει, έφριζε τά μάτια του σε μιά άλλη νεαρή Έσκιμώα, ή Λεκαμάοκ, σύζυγο ενός άπ' τους καλλιτέρους κυνηγούς της φυλής.

Ένα θρόδο, που καθόταν έξω από τη σκηνή τους, ο άντρας της, που τον άντλήφω με κτυπήσι τη γυναίκα του, του είνε φλυκιά:

—Κάποιος θα είνε πολύ ευχαριστήμενος.

—Για να μην κοιμάται πιά μαζί της ο άρχος έένος; άποκρίθηκε ή νεαρή Έσκιμώα έστραχη.

—Η πρώτη σκέψη του Μπαρλις ήταν να χυμήνη τον Έσκι

